

A C A D E M I A R O M Â N Ă

Comitetul Român de Istoria și Filosofia Științei și Tehnicii

– Divizia de Istoria Științei –

STUDII ȘI COMUNICĂRI/DIS

Vol. XVIII/2025

MEGA

STUDII ȘI COMUNICĂRI / DIS

Vol. XVIII / 2025

STUDII ȘI COMUNICĂRI/DIS

– publicație fondată de acad. Gleb Drăgan –

REDACȚIA:

Director: Acad. Dumitru MURARIU

Redactor-șef: Acad. Mihail-Viorel BĂDESCU

Redactor-șef adjunct: Dr. Tiberiu TĂNASE

Secretar de redacție: C.Ș. Mirela-Adriana ANGHELACHE

Colegiul de redacție: Viorela-Valentina DIMA, Edith-Mihaela DOBRESCU, Emilian M. DOBRESCU, Dan GÎJU, Emil HEDEȘIU, Marian MOȘNEAGU, Alba-Iulia-Catrinel POPESCU, Nicolae ROTAR, Narcis ZĂRNESCU.

Responsabilitatea asupra conținutului materialelor revine autorilor

Adresa redacției:

Calea Victoriei, nr. 125, camera 31, sectorul 1 București, cod 010071

Adresa web: <http://www.studii.crifst.ro>

Administrator pagină web: Nicolae Sfetcu

ACADEMIA ROMÂNĂ
Comitetul Român de Istoria și Filosofia Științei și Tehnicii
– Divizia de Istoria Științei –

STUDII ȘI COMUNICĂRI / DIS

Vol. XVIII / 2025

MEGA
Cluj-Napoca, 2025

Revista este inclusă în baza de date internațională CEEOL

Revista este inclusă în baza de date internațională ICI
Journals Master List și are ICV 2024: 39,17

© Autorii, 2025

Responsabilitatea conținutului, interpretărilor și părerilor
exprimate în paginile revistei revine exclusiv autorilor.

ISSN 1844 – 9220
ISSN-L 1844 – 9220

Editura MEGA
Cluj-Napoca
e-mail: mega@edituramega.ro
www.edituramega.ro

CUPRINS

ANIVERSĂRI

George M. CROITORU

130 de ani de la nașterea profesorului Dimitrie A. Stan, un real exemplu de
distingție și profesionalism13

Magda STAVINSCHI

Victor Anestin – un Flammarion al românilor.....25

STUDII SI COMUNICĂRI

Andreea Florina RADU

Evoluția paradigmelor științifice și impactul lor tehnologic: de la Newton la
inteligenta artificială.....51

George M. CROITORU

Aspecte istorice și tehnice privind perioada de început a introducerii
betonului precomprimat în România.....75

Ioan Gheorghe RAȚIU, Elena HELEREA

O privire istorică, științifică și tehnică asupra dezvoltării radiolocației și
radarului în România.....91

Lucian Ștefan COZMA, Daniela Georgiana GOLEA

Studiu asupra întrebuințării armamentelor de foc de către armata moșilor
în perioada 1848–1849.....121

EVOCĂRI

Filofteia REPEZ

Activitatea profesorului Dragomir Hurmuzescu reflectată în ziarele vremii.....145

Licuța T. CRISTEA, George M. CROITORU

Un document inedit din activitatea primului laborator de chimie din cadrul
Școlii naționale de poduri și șosele din București, elaborat de Alfons
Oscar Saligny.....159

PERSONALITĂȚI

Dumitru CURCĂ

De la apicultorul Florin R. Begnescu (1880–1949) la bunicul său, preotul
ardelean Nicolae Gh. Begnescu (1824–1873).....179

Niculina MERCEANU

Mari gânditori români. Dimitrie Gusti, creatorul sociologiei românești..... 223

Mirela-Adriana ANGHELACHE

Ștefan Hepites, deschizător de drum în seismologie și geomagnetism.....233

VARIA

Alin M. OLĂRESCU

Limbajul tehnico-administrativ al textelor vechi: Studiu de caz moșia
Stroești – Argeș la 525 de ani de la prima atestare documentară scrisă.....247

Costel CIOANCĂ

Considerații despre imaginarul tehnic prezent în basmul fantastic românesc....273

SEMNAL EDITORIAL, RECENZII

George M. CROITORU

Nicolae Șt. Noica: Istoria clădirii Operei Române din București.....291

Florin Cristian GHEORGHE

Valentin-Stelian Bădescu: O istorie alternativă a Botenilor Muscelului 299

CONTENTS

ANNIVERSARIES

George M. CROITORU 130 years since the birth of professor Dimitrie A. Stan, a genuine example of distinction and professionalism	13
Magda STAVINSCHI Victor Anestin – A Flammarion of Romanians.....	25

STUDIES AND COMMUNICATIONS

Andreea Florina RADU The evolution of scientific paradigms and their technological impact: From Newton to Artificial Intelligence.....	51
George M. CROITORU Historical and technical aspects regarding the beginning period of the introduction of prestressed concrete in Romania.....	75
Ioan Gheorghe RAȚIU, Elena HELEREA A historical, scientific, and technical perspective on the development of radiolocation and radar in Romania.....	91
Lucian Ștefan COZMA, Daniela Georgiana GOLEA Study on the use of firearms by the Wallachian army during the period 1848-1849.....	121

RECOLLECTIONS

Filofteia REPEZ The activity of professor Dragomir Hurmuzescu reflected in the newspapers of the time.....	145
--	-----

Licuța T. CRISTEA, George M. CROITORU

A new document from the activity of the first chemistry laboratory of the
National School of bridges and Roads in Bucharest, written by Alfons
Oscar Saligny.....159

PERSONALITĂȚI

Dumitru CURCĂ

From beekeeper Florin R. Begnescu (1880–1949) to his grandfather, the
Transylvanian priest Nicolae Gh. Begnescu (1824–1873).....179

Niculina MERCEANU

Great Romanian thinkers. Dimitrie Gusti, the creator of Romanian sociology....223

Mirela-Adriana ANGHELACHE

Ștefan Hepites, trailblazer in seismology and geomagnetism..... 233

VARIA

Alin M. OLĂRESCU

The technical and administrative language of old texts: A case study of the
Stroești–Argeș estate, 525 years after its first written documentary
attestation.....247

Costel CIOANCĂ

Considerations on the technical imagery present in Romanian fantastic
fairytales.....273

EDITORIAL SIGNAL, REVIEWS

George M. CROITORU

Nicolae Șt. Noica: History of the Romanian Opera building from Bucharest291

Florin Cristian GHEORGHE

Valentin-Stelian Bădescu: An alternative history of the
Botenilor Muscelului299

STUDII ȘI COMUNICĂRI/DIS – PUBLICAȚIE FONDATĂ DE ACAD. GLEB DRĂGAN –

CONSILIUL ȘTIINȚIFIC

Acad. Dorel BANABIC, președinte al Secției de Științe Tehnice a Academiei Române.

Acad. Gheorghe BENGĂ, membru al Comitetului Român de Istoria și Filosofia Științei și Tehnicii al Academiei Române.

Alexandru Ș. BOLOGA, dr. în biologie, președinte al Filialei CRIFST – Constanța.

Șerban DRAGOMIRESCU, prof., membru al Diviziei de Istoria Științei a CRIFST al Academiei Române.

Ștefan IANCU, prof. univ. dr. ing., membru fondator/titular al Academiei Oamenilor de Știință din România, consilier de proprietate industrială, membru al Diviziei de Istoria Tehnicii a CRIFST al Academiei Române.

Gheorghe MOHAN, dr. în biologie, prof. univ. la Universitatea de Vest „Vasile Goldiș” din Arad, membru al Diviziei de Istoria Științei a CRIFST al Academiei Române.

Gheorghe MUSTĂȚĂ, prof. univ. dr., membru al Diviziei de Istoria Științei a CRIFST al Academiei Române.

Alba-Iulia-Catrinel POPESCU, conf. univ. dr., vicepreședinte al Diviziei de Istoria Științei a CRIFST al Academiei Române.

Magdalena STAVINSCHI, dr., membru al Diviziei de Istoria Științei a CRIFST al Academiei Române.

Mihail ZAHARIADE, prof. univ. dr., cercetător științific I la Institutul Național de Arheologie „Vasile Pârvan” al Academiei Române.

DE LA APICULTORUL FLORIN R. BEGNESCU (1880–1949) LA BUNICUL SĂU, PREOTUL ARDELEAN NICOLAE GH. BEGNESCU (1824–1873)

Dumitru CURCĂ¹

curca_fiziopat@yahoo.com

ABSTRACT: Veterinarian Florin R. Begnescu (1880–1949) may be among the most important figures of Romanian beekeeping world from the beginning of the 20th century. Raised in a family where beekeeping became a passion, Florin R. Begnescu inherited the love for bees from his father, teacher Remus N. Begnescu, whose name is related to the officialization of the beekeeping education in Romania and to the emergence of one of the first textbooks in the field, “Course of rational rationalization”. Florin Begnescu advocated in favour of the necessity of establishing a National Beekeeping Society in Romania, which was achieved in 1915. His last work –beautifully illustrated “The Hive Alphabet”, was published in 1944, and received favorable reviews in magazines from the country and abroad. The article discusses Florin R. Begnescu’s contribution to Romanian beekeeping, also referring to the legacy of his paternal grandfather, Nicolae Gh. Begnescu (1824 – 1873).

KEYWORDS: Florin R. Begnescu, beekeeping education, beekeeping society, Remus N. Begnescu, Nicolae Gh. Begnescu.

Lucrarea se referă la prezentarea succintă a vieții și operei dr. medic veterinar Florin Begnescu (1880–1949) personalitate marcantă a medicinei veterinare, deschizător de drumuri pentru apicultura românească, ce reprezintă o filă importantă în istoricul albinăritului (Fig. nr. 1 stânga), a tatălui său învățătorul și apicultorul Remus Begnescu (1857–1922) (Fig. 1 mijloc); precum și a bunicului său preotul Nicolae Gh. Begnescu (1824–1873), autorul posibil al cântecului „Marșul lui Iancu” (Fig. nr. 1 dreapta), tribun în Legiunea XIII-a „Auraria Gemina”, condusă de însuși Avram Iancu. (1824–1872).

¹ Prof. Emerit univ., DVM. PhD. Dumitru Curcă, Facultatea de Medicină Veterinară din București; Membru titular CRIF

Fig. nr. 1 – Florin R. Begnescu: n. 10 martie 1880 – d. 23 ianuarie 1949, la vârsta senectuții (stânga); tatăl lui Florin, învățătorul Remus N. Begnescu 1857–1922 (mijloc); tablou cu preotul Nicolae Gh. Begnescu bunicul lui Florin: 1824–1873, autorul probabil al cântecului „Marșul lui Iancu”, tribun în Legiunea XIII-a Auraria Gemina, condusă de însuși Avram Iancu (dreapta).

Dr. medic veterinar Florin Begnescu reprezintă una dintre cele mai progresiste figuri ale lumii apicole românești a începutului de secol XX, având o influență notabilă asupra dezvoltării domeniului apiculturii în țara noastră, întreaga sa activitate fiind îndreptată spre promovarea acestei ocupații tradiționale și fundamentarea ei pe baze moderne, spre recunoașterea importanței apiculturii în cadrul economiei naționale [3].

Crescut într-o familie în care apicultura se transformase în pasiune, Florin R. Begnescu a moștenit dragostea pentru albine de la tatăl său, învățătorul Remus N. Begnescu (*Florin Begnescu, Albinăritul în România, București, Institutul de Arte Grafice Bucovina I.E. Torouțiu, 1926, pp. 52–53*), al cărui nume se leagă de oficializarea învățământului apicol în țara noastră și de apariția unuia dintre primele tratate de profil, „Curs de stupărit rațional”.

În primul deceniu al secolului XX apare în publicistica apicolă, și nu numai, medicul veterinar dr. Florin Bengescu, care timp de trei decenii a condus *Revista științelor veterinare*, unde apicultura își avea rezervat locul ei bine meritat. *Florin Bengescu* a venit în sprijinul apicultorilor oferind observațiile sale profesionale în tipărituri ca: *Albinăritul, bogăția sateanului; Albinăritul sistematic; Albinele și albinăritul în România, Cultura albinelor, Albinele și Agricultura; Căminul albinelor; Maladiile contagioase ale albinelor; Abecedarul apicol* și numeroase articole în diferite publicații. Iar, ca șef al secției de apicultură din cadrul Institutului de Cercetări Zootehnice, Florin Begnescu a organizat cursuri gratuite cu numeroase serii de apicultori, care au adus apoi o contribuție importantă la dezvoltarea apiculturii din țara noastră.

În ziua de 10 Martie 1880 se naște în satul Pinticu/Pintic, comuna Teaca din județul Bistrița-Năsăud, din munții Apuseni ai Ardealului, Florin R. Begnescu, unde tatăl său Remus N. Begnescu avea temporar o detașare ca învățător (Fig. nr. 1).

În anul 1875 tatăl lui Florin Begnescu, Remus N. Begnescu, își ia în primire primul post de învățător în comuna Micăsasa, urmează apoi, peste un an, să profeseze la școala din comuna Cacova Aiudului/azi Livezile. Dorința sa de-a reveni în zona de munte, se stabilește în satul Roșia Montană din județul Alba, unde avea prieteni și rude. Capătă postul de învățător la școala de pe lângă biserica greco-catolică din Roșia Montană, unde va profesa câțiva ani. Timp în care se căsătorește cu Iulia Ciora din Roșia Montană, în noembrie 1879. Vor avea trei băieți: Florin, Brutus și Enea, născuți în Roșia Montană cu excepția primului, Florin, care s-a născut în satul Pinticu/județul Bistrița-Năsăud, în anul 1880, unde tatăl său Remus N. Begnescu avea temporar o detașare ca învățător.

Bunicul său după tată, Nicolae Gh. Begnescu (n. 1824? – d. 1873?) a fost un preot român ortodox, ulterior greco-catolic, revoluționar pașoptist din Transilvania, tribun în Legiunea Auraria Gemina, autor posibil al cântecului „Marșul lui Iancu”.

Florin Begnescu (Fig. nr.1 stânga) face primii ani de școală în satul Roșia Montană din comuna omonimă, din județul Alba. După plecarea mai întâi a tatălui, Remus N. Begnescu (Fig. 1 mijloc), apoi a întregii familii, în vechiul Regat, stabilindu-se în comuna Pietrele (plasa Marginea, județul Vlașca), actualmente Județul Giurgiu, va continua studiile gimnaziale la Gimnaziul „Ion Maiorescu” din orașul Giurgiu, urmează apoi liceul la „Colegiul Sf. Sava” din București.

În ultima clasă de liceu, Florin Begnescu a locuit prin bunăvoința conducerii, în incinta *Institutului de Patologie și Bacteriologie „Victor Babeș”*, institut ce a fost înființat la 28 aprilie 1887 ca *Institut de Bacteriologie*, aflat în subordinea Ministerului de Interne. Inițial, institutul a funcționat, sub conducerea lui Victor Babeș, de la început și până în anul 1899, în vechiul palat al familiei Brâncoveanu, pe terenul dintre Palatul de Justiție din București și clădirea Teatrului de Operetă (demolată între timp), pe malul drept al Dâmboviței, în fața Căii Victoriei, unde se înalță în prezent blocul – turn. Vechiul palat al Brâncovenilor era o clădire enormă, dar dărăpănată, care servise un timp și ca reședință domnească pentru Gheorghe Bibescu.

După sosirea lui Victor Babeș la București, în luna august a anului

1887, institutul intră în subordinea Ministerului Instrucțiunii Publice, iar denumirea instituției devine *Institutul de patologie și bacteriologie*, denumire menținută până la 2 martie 1925, când, prin lege, a primit titlul de *Institutul „Dr. Victor Babeș”*, fapt ce nu a împiedicat pensionarea profesorului Babeș pe data de 1 octombrie 1926. Profesorul Victor Babeș a decedat scurt timp după pensionare, la 19 octombrie 1926 [8].

Din anul 1899 *Institutul de patologie și bacteriologie* funcționează neîntrerupt în clădirea construită pe Splaiul Independenței nr. 99–101, după proiectul arhitectul francez Louis Blanc. Dar, ÎN ACEA VREME, tot pe Splaiul Indendenței, însă la nr. 105, a fost cumpărat în anul 1883, un teren în suprafață de 3,00 ha, unde s-a construit între anii 1886–1887 localul propriu în sistem pavilionar, al Școlii Superioare de Medicină Veterinară, planul de construcție fiind semnat de inginerul arhitect român Nicolae P. Cerkez, când la conducerea Școlii în perioada 1885–1890 era colonel veterinar prof. dr. Ion Popescu. Campusul Facultății de medicină veterinară este indexat în Lista nonumentelor istorice din București, la nr.1221, Cod LMI, BIIIm-B–1894, publicat în MO al României Partea I-a Nr. 113 bis/15 II 2016, de Ministerul Culturii. Nicolae P. Cerkez între anii 1883–1889 era Arhitect-șef al Ministerului Agriculturii și Domeniilor, apoi din 1890–1891 Arhitect-șef al Ministerului Cultelor și Instrucțiunii Publice, iar Școala Superioară de Medicină Veterinară din București era începând din anul 1883 la Ministerul Agriculturii și Domeniilor.

În anul 1899 Florin Begnescu se înscrie ca preparator la Școala Superioară de Medicină Veterinară din București, iar din anul 1900 devine elev al acestei prestigioase școli din Sud-Estul Europei.

Florin Begnescu era un bun desenator, fapt remarcat de prof. Aurel Babeș (fratele lui Victor Babeș), Șeful Laboratorului de analize chimice și de fotoradiologie din *Institutul de patologie și bacteriologie*, care îl numește secretar al acestui laborator, solicitându-i să deseneze imagini după microscop, realizând planșe sau desene color pentru Histologie din cadrul Școlii Superioare de Medicină Veterinară, unde conf. Aurel Babeș predă fizica și chimia.

Apreciindu-i activitatea desfășurată de Florin Begnescu, profesorii Victor Babeș și fratele său, Aurel Babeș, împreună cu prof. Alexandru Locusteanu, directorul Școlii Superioare de Medicină Veterinară, îl sfătuiesc să candideze pentru o bursă la Facultatea de *Medicină Veterinară a Universității din Bologna*, Italia. Câștigă concursul și, în anul al doilea

de studii, din toamna lui 1902, devine student la Bologna. În ultimul an (1903–1904) urmează și cursurile teoretice și practice ale prestigioasei școli de apicultură din Italia, *Lucio Paglia* de la *Castel San Pietro* (Fig. nr. 2), din apropierea orașului Bologna-Italia.

Fig. nr. 2 – Sigla Școlii de apicultură „Lucio Paglia” din localitatea Castel San Pietro, de lângă Bologna, Italia (stânga); Revista STUPARUL ROMÂN, ANUL I, nr. 1, ianuarie 1926, Stabilimentul de Apicultură din Europa, Lucio Paglia și Fii pentru România (mijloc și dreapta).

Absolvă cursurile Universității, susținându-și teza pentru obținerea titlului de „*Dottore in Medicina Veterinaria*” în data de 3 Iunie 1905. În luna Octombrie a aceluiaș an, diploma este recunoscută, în țară, de Consiliul permanent al Ministerului Învățământului (în BAR se află teza: 6017. ~ *Considerazioni generali sulle nevrectomie clinicamente praticate all'arto anteriore dei solipedi* (Tesi par ottenere il titolo di dottore in medicina veterinaria). Bologna, 1905, 105 p. (Begnescu, foaie interc. între pp. 40–41).

În aceeași toamnă a anului 1905, se căsătorește cu Paula P. Stoian, ai cărei parinți erau originari din Rășinari, de lângă orașul Sibiu. Au avut ca nași de cununie pe profesorii univ.: Ion Cantacuzino și Aurel Babeș (Fig. nr. 3).

Soții Begnescu au avut trei copii: Ioan Florin – viitor avocat și membru al Serviciului Secret de Informații din România (SSI), Petre – viitor medic veterinar și Viorica. Dintre băieți, Petre, va urma profesia tatălui, medicina veterinară.

Încă din anii petrecuți la studii în Italia Florin Begnescu desfășoară

o activitate publicistică. Astfel în anul 1905, scrie un studiu asupra culturii apicole în România, publicat în revista *L'Apicultore* din Milano; face recenzii ale unor lucrări științifice pe care le publică în Archiva Veterinaria, revistă a corpului didactic medical-veterinar ce a apărut în luna martie 1904 la București. În timpul studenției publice, sub îndrumarea prof. Nicolae Filip, șef de lucrări la Școala Superioară de Medicină Veterinară, comentarii însoțite de fotografii asupra unor fenomene teratologice observate la diferite specii de mamifere.

Fig. nr. 3 – Fotografie de la căsătoria lui Florin Begnescu, care i-a avut ca nași de cununie pe Prof.dr. Ion Cantacuzino și Prof.dr. chim. Aurel Babeș.

De asemenea, sub îndrumarea prof. dr. Victor Babeș, scrie „Unele date de statistică medicală”. Aceste lucrări au fost prezentate la Expozițiunea Științifică din vara anului 1903, organizată în Parcul Carol din București, de către Societatea pentru Răspândirea Științei și Culturii, condusă de prof. Constantin I. Istrati. Pentru aceste publicații a primit diploma de colaborator și medalia de bronz [6, 7].

La 13 noiembrie 1907, susține în fața *Consiliului Sanitar Superior* examenul de liberă practică (în anul 1885 se schimbă titulatura Consiliului Medical Superior în Consiliul Sanitar Superior și se mărește numărul membrilor consiliului de la 9 la 11). *Divizia Sanitar Veterinară* din cadrul *Ministerului Sănătății*, care-i propune trei circumscripții pentru a fi numit în serviciul statului: Sinaia, Hârșova și Galați, își alege circumscripția Galați.

Își satisface stagiul militar, în cursul anului 1908, la Regimentul 10 Călărași din Giurgiu, ca medic veterinar ajutor (Decizia nr. 1 din 4 ian. 1908, în Monitorul Oficial, nr. 223, 10 ian. 1908, p. 826); obține gradul de sublocotenent.

După terminarea stagiului militar, începe din anul 1908, munca de

medic veterinar ajutor în cadrul Serviciului Veterinar al orașului Galați, iar la propunerea profesorului dr. Constantin Șt. Motaș, directorul *Serviciului Sanitar Veterinar* din *Ministerul Sănătății*, activitatea de medic igienist îi va fi extinsă în porturile Galați, Brăila și la Seviul sanitar al Căilor Ferate. (Decret Regal Nr. 2.390 din 28 iulie 1908, în *Monitorul Oficial*, nr. 98, 31 iul. 1908, p. 4408) până în 1927, apoi cu gradul de inspector (1927–1929).

Dr. Fl. Begnescu duce o intensă activitate ca medic veterinar, punând accent pe preocupările apicole. Publică multe articole de specialitate în *Ziarul Științelor Populare*, editat de Victor Anestin, având și o strânsă prietenie cu acesta. Aproape toate numerele ziarului din perioada 1912–1915 conțin articole ale sale. Atât în scopul propagării cunoștințelor apicole și a apiculturii sistematice, cât și pentru strângerea legăturilor între apicultori, Florin Begnescu a folosit inclusiv tribuna deschisă cu generozitate de prietenul său, ziaristul Victor Anestin.

În dorința de a moderniza știința creșterii albinelor în România, a înțeles necesitatea organizării apicultorilor într-o structură asociativă, care să aibă și rolul de a le reprezenta interesele, după modelul organizațiilor similare din străinătate.

În acest scop a susținut o campanie de promovare a apiculturii, prin inițierea unor serii de articole în reviste de popularizare [Campania a fost inițiată în *Ziarul științelor populare și al călătoriilor*, articole despre necesitatea unei asociații a apicultorilor fiind publicate sub numele său sau cu pseudonimul Apicola, precum și în ziarele: *Minerva* (24 decembrie 1910), *Dimineața* (25 ianuarie, 22 martie, 25 aprilie 1911), *Veterinarul* (4 ianuarie 1911), *Comoara satelor* (februarie 1911), *Gazeta țăranilor* (februarie 1911), *Revista Asociației Generale a Învățătorilor din România* (martie 1911), *România Agricolă* (aprilie 1911), *Lupta economică* (1911)] unde a publicat periodic articole cu privire la utilitatea acestei ocupații, la noțiunile elementare de albinărit, la stadiul dezvoltării acestei ocupații în alte țări ale lumii și la necesitatea unirii apicultorilor, adunând numeroase adeziuni din întreaga țară (Florin Begnescu, „Societatea apicultorilor”, în *Ziarul științelor populare și al călătoriilor*, an. 14, nr. 15, 18 februarie 1914, p. 228).

Înțelegând necesitatea organizării apicultorilor într-o structură asociativă, arăta: „Unirea acestor apicultori în o societate similară celor din țări apusene va fi îndemnul și sprijinul cel mai nemerit pe care apicultorii îl vor da în răspândirea apiculturii sistematice în interesul lor, al progresului în apicultură, în interesul țării noastre” (Florin Begnescu, „Apicultura în

România”, în Ziarul științelor populare și al călătoriilor, an. 14, nr. 28, 20 mai 1914, p. 438).

Bucurându-se de recunoașterea și încrederea apicultorilor din țară, datorită activității susținute în acest domeniu, Florin Begnescu a reușit să-i convingă de necesitatea existenței Societății Naționale de Apicultură din România, aceasta fiind înființată în ziua de 20 Decembrie 1914, în incinta Bursei din București, când a fost ales în fruntea asociației, ca președinte, D. M. Popovici, ce se intitula apicultor din Ministerul Agriculturii, întrucât, lipsea dr. Fl. Begnescu, care era concentrat, la Regimentul 15 Roșiori.

Dupa război, în vara anului 1923, s-a ținut Adunarea Generală, la sediul Societății Naționale de Apicultură de la Iași (considerată a fi cel de-al treilea Congres general al Societății Naționale de Apicultură din 26–28 iunie 1923), când D. M. Popovici a fost demis. Dr. Florin Begnescu care a pledat pentru înființarea unei asociații a apicultorilor români, cu această ocazie, a fost ales președinte, cu unanimitate de voturi. Funcție pe care a onorat-o până în anul 1928, după moartea soției sale, când dr. Begnescu își dă demisia, iar apoi societatea va fi condusă de vicepreședintelele ing. Constantin Hanganu.

Următorul pas era cel de a asigura existența unei publicații de profil, care să răspândească bunele practici și să asigure comunicarea între membrii asociației. Astfel, în 1916, apare primul număr al *Revistei științelor veterinare* (Fig. nr. 4), editată în continuarea *Revistei veterinare populare*, aflată sub conducerea unui comitet de medici veterinari printre care se număra și medicul veterinar dr. Florin Begnescu. În Rev. Șt. Vet. An XIII, nr. 1, ianuarie 1932 (interior dreapta), Redacția și Administrația, București, în subcoperta căreia se indică: „Director dr. Ion Călinescu; Redactor dr. Florin Begnescu, Administrator dr. Ceapăru Ioan”; iar ca membri fondatori ai Revistei sunt: Băcleșeanu Al., Călinescu Ion, Dinulescu V., Drăghicescu D., Furtună I.Șt., Marcu G., Popescu Nae; Păun P., Sacsu I., Stamarescu D., Zamfirescu Apostol.

Revista științelor veterinare a beneficiat atât de sprijinul material al membrilor fondatori, printre care medicii veterinari din Galați, Florin Begnescu, Ioan Călinescu (*Ioan Călinescu, medic veterinar al orașului Galați, a fost administrator, redactor și director al revistei timp de 38 de ani*), N. Popescu și I. Sacsu, cât și de cel al prefectului județului Covurlui de la acea vreme, Al. Gussi.

Fig. nr. 4 – REVISTA ȘTIINTELOR VETERINARE, înființată în anul 1916, apariție lunară, publicație de zootehnie și medicină veterinară, apare inițial la Galați, director Ioan Călinescu, redactor Fl. Begnescu, administrator Ioan Ceapăru (stânga); REVISTA ȘTIINTELOR VETERINARE, Anul I, No. 3, Martie 1916 (interior stânga); Rev. Șt. Vet. An XIII, nr. 1, ianuarie 1932 (interior dreapta); Rev. Șt. Vet. Anul XIX, nr. 2, februarie 1938, Redacția și Administrația, București (dreapta), prisaca din curtea INZ, pe locul unde se află actualmente Stația de epurare.

Administrator și redactor al revistei, Florin Begnescu a instalat redacția publicației chiar la domiciliul său din Galați, acolo unde primea corespondența și se desfășurau ședințele de redacție, în strada Domnească nr. 133, în „căsuța...tupilată sub umbră de tei, parfum de flori și învăluită în bâzâit de albine” unde „se îmbărbătau Semănătorii să arunce sămânța fecundă în ogorul rodnic al acestei țări” (Ioan Călinescu, *Revista științelor veterinare*, an. 9, nr. 1, ianuarie 1928, p. 28).

Tipărită la Stabilimentul de Arte Grafice „Moldova” din Galați, revista își propunea „răspândirea științelor veterinare și reorganizarea diferitelor chestiuni de interes economic profesional, ori școlastic, privitor la științele veterinare” (Florin Begnescu, „Galeria științelor veterinare: Ioan Călinescu”, în *Revista științelor veterinare*, an. 4, nr. 8, decembrie 1923, p. 122), fapt ce s-a realizat timp de trei decenii, Florin Begnescu susținând în tot acest timp apariția revistei, atât prin numeroasele articole publicate, uneori chiar sub pseudonim sau în calitate de președinte al Societății, cât și în calitate de redactor și administrator al acesteia.

La 21 decembrie 1915 se organizează primul Congres național de apicultură unde s-a hotărât înființarea *Revistei naționale de apicultură*.

În anul 1922, la Târgu Frumos se înființează o școală de apicultură, condusă de D. I. Stamatelache, un apicultor bine instruit fiind proprietarul unei fumoase prisăci, care editează și o revistă de specialitate intitulată

Buletinul apicultorilor, la care colaborează un mare număr de apicultori. Din cuprinsul unor reviste *Buletinul apicultorilor*, redăm câteva titluri: – iernatul albinelor; – cristalizarea și acrirea mierii; – conservarea siropului de zahăr pentru hrănirea albinelor; – mierea ca antidot al ciupercilor otrăvitoare; – cum înnoim și introducem reginele?; – mirosul și gustul albinelor; – viața sexuală a albinei lucrătoare; – regina, albinele lucrătoare și roiul; – ceara de propolis; – cum am scăpat de albinele ouătoare; – curiozități din viața albinelor; – înlocuirea mătcilor; – rătăcirea albinelor; – despre afumatul albinelor; – despre înnoirea mătcilor; – răzbunarea albinelor; – mută albinele, ouăle? etc.

În cadrul celui de-al treilea Congres general al Societății Naționale de Apicultură din 26–28 Iunie 1923, medicul veterinar dr. Florin Begnescu a fost ales în unanimitate președinte al societății, când a fost modificat statutul de funcționare al asociației, după modelul societăților de apicultură din Elveția și Franța, fiind reînființate 13 secții apicole județene, în contextul în care în România acelor vremuri existau în total 32 de județe.

Apicultorii s-au organizat de-a lungul timpului în asociații mai mari sau mai mici, cu efecte benefice la nivel local sau regional, dar la nivel național abia în anul 1925 ia ființă la București *Societatea Centrală de Apicultură din România* și care hotărăște tipărirea unei noi reviste specializate *România apicolă*, care dăinuie și astăzi. Ca reprezentant al Societății Naționale de Apicultură, dr. Florin Begnescu a făcut numeroase demersuri și a înaintat memorii pe lângă Ministerul Agriculturii pentru a susține cauza apicultorilor, solicitând înființarea unui serviciu apicol în cadrul ministerului, înființarea unei stațiuni centrale experimentale de apicultură a statului unde să ființeze școala superioară de albinărit practic și înființarea unei catedre de apicultură pe lângă catedra de zootehnie a facultății de medicină veterinară din București. În viziunea sa, stupăriile moderne particulare trebuiau să primească titlul de observatoare de apicultură, iar organizarea unui învățământ de specialitate, alături de consfăturile și conferințele de profil, trebuiau să asigure modernizarea practicării apiculturii în țara noastră [4, 5].

Dr. Fl. Begnescu a militat, de asemenea, pentru realizarea unei legi a practicării albinăritului, pentru împrumutarea apicultorilor și acordarea de facilități fiscale acestora, pentru crearea de loturi apicole destinate apicultorilor recunoscuți din țară care să devină exemple de bună practică și pentru includerea în „consiliul de îndrumare și intensificare a producției

țării” măcar a unui apicultor, deci, pentru acordarea unui mai mare rol apiculturii, o bogăție națională adesea ignorată (Florin Begnescu, „O legiuire a apiculturii”, în România apicolă, an. 4, nr. 6, iunie 1929, pp. 80–81).

Stăruitor, în toate luările de cuvânt de la congresele și expozițiile de apicultură a evidențiat importanța acestei ramuri în economia națională, a susținut practicarea unui albinărit sistematic și necesitatea încurajării acestei ocupații prin fiscalitate redusă și prin înproprietărea cu loturi apicole, promovarea exportului de produse specifice stupului. A făcut demersuri pentru cooptarea în Camerele Agricole județene, nou înființate la acea vreme (Camerele agricole, precum și Uniunea Camerelor de Agricultură au fost înființate în baza legii nr. 1209 din 14 aprilie 1925) inclusiv a unor reprezentanți ai apicultorilor din regiune, care să susțină interesele albinăritului [12].

Ideile progresiste ale medicului veterinar Florin Begnescu nu s-au rezumat numai la domeniul apicol. Astfel, în perioada în care a locuit în Galați, dr. Fl. Begnescu s-a aplecat și asupra altor domenii care țin de medicina veterinară. A îndemnat măcelarii din Galați să pună, împreună cu medical veterinar al portului, bazele unei societăți anonime pe acțiuni (*Fl. Begnescu, „Industrializarea produselor animale”, în Revista științelor veterinare, an. 4, nr. 3–4, iulie – august 1923*), care să cumpere vite și să exploateze toate produsele brute rezultate din sacrificarea vitelor în abatorul local, oferind exemplul unor abatoare moderne de peste hotare. Eliminând intermediarii, dr. Begnescu propunea transformarea abatorului local într-o adevărată uzină industrială, care, pornind de la cumpărarea vitelor, să asigure inclusiv producția de preparate din carne și de produse de tăbăcărie, asigurând hale moderne de industrializare și de desfacere a produselor animaliere rezultate, toate acestea prin mijlocirea unei societăți pe acțiuni, care să aducă venituri Galațiului și cetățenilor orașului.

În acest sens, Florin Begnescu a înaintat președintelui Comisiunii Interimare a orașului Galați de la acea vreme, o întâmpinare în care a propus organizarea pe baze moderne a abatorului din Galați (*Florin Begnescu și avocatul gălățean Emil Codreanu se numărau, încă din 1920, printre membrii fondatori ai Societății comerciale „Dunărea”, pentru exploatarea și industrializarea produselor animaliere; societatea își avea sediul în Galați, pe strada Movilei, și avea ca obiect de activitate comerțul cu vite, piei, seu, oase și alte produse rezultate din sacrificarea vitelor*).

De asemenea, unele dintre lucrările elaborate de dr. Fl. Begnescu ce se află în BAR:

6016. ~ Câteva cuvinte despre creșterea și îngrijirea calului și rolul său în apărarea națională. [De] Fl. Begnescu, Medic veterinar, Galați (Conferință populară ținută în sala Costandache de pe lângă Bis. Sf. Împărați din Galați la 15 Februarie 1915). Galați (Stab, grafic Moldova), 1915. (17 × 10,5). 16 p. (I 42765);

6019. ~ Radioterapia Turbărei. Descoperirea prof. Tizzoni și Bongiovanni. [De] F. Begnescu. București (Inst. de Arte Grafice și Editură Minerva), 1905. (23,5 × 16,5). 11 p. (Extr. din „România Medicală” din 15 Oct. 1905). (II 3287);

6021. ~ Sângele cu melasă în alimentațiunea animalelor. [de] F. Begnescu. București (Tip. Eminescu), 1905. (24 × 16). 6 p. (Extr. din „Jurnalul soc. centr. Agricole”, No.20). (II 3219);

6022. ~ Tovarășii noștri credincioși: Căinii. [de] Medic Veterinar Begnescu. [Pe copertă: Volumul I] București, Minerva, Inst. de Arte Grafice și Editură, 1915. (15 × 10,5). 68 p. 30 bani. (Biblioteca Minervei, nr. 198). (I 47769);

6022 a. ~ Idem. Vol. II. București, Minerva, Inst. de Arte grafice și Editură, 1915. (14,5 × 10). 109[–111] p. cu il. 30 bani. (Biblioteca Minerva, nr. 199). (I 47769);

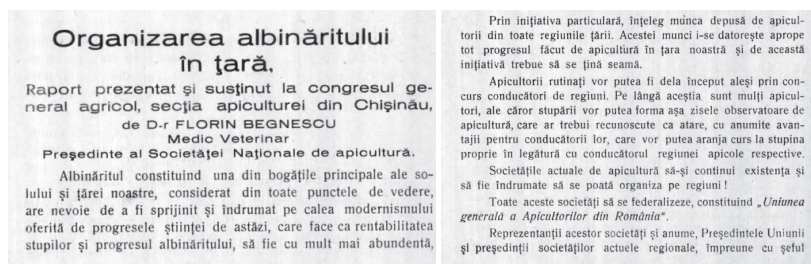
În colaborare: BABEȘ, A. și ~. Un nou antiseptic (Corossuccin). București, 1905; 1906.

În lunga perioadă în care a profesat la Galați, dr. Fl. Begnescu, pe lângă editarea Revistei științelor veterinare s-a implicat cu tot sufletul și în viața culturală a orașului, îndeplinind funcția de secretar general al Societății Culturale „V. A. Urechia”, asociație înființată cu scopul de a întemeia un palat al culturii în Galați în care să fie mutată Biblioteca „Urechia” și în care să se manifeste toate societățile culturale din oraș.

Societatea Culturală „V. A. Urechia” a beneficiat de energia și spiritul organizatoric al dr. Florin Begnescu încă de la înființare (Înființată la 14 decembrie 1919, societatea a fost recunoscută ca persoană morală la 22 octombrie 1920, prin Decretul Regal Nr. 429), fapt ce poate fi constatat atât în actele și dările de seamă cuprinse în arhivele Societății (Arhivele Societății Culturale „V. A. Urechia”, colecțiile speciale ale Bibliotecii „V. A. Urechia” Galați), cât și în vasta corespondență întreținută de acesta cu personalități ale lumii culturale și științifice românești.

Scrisorile și telegramele adresate doctorului Florin Begnescu demonstrează implicarea sa profundă în aducerea la Galați a unor conferențieri care să susțină teme interesante în cadrul Societății Culturale „V. A. Urechia”, personalități precum Gala Galaction sau Aurel Babeș fostul său profesor, apelând adesea la relațiile de prietenie pe care le avea cu aceștia. Alături de ceilalți membri ai societății a depus toate eforturile pentru ridicarea palatului cultural care să adăpostească Biblioteca „Urechia”, actualul sediu al Teatrului Dramatic „Fani Tardini” din Galați, cât și pentru susținerea activității societății. Lucrările la actuala clădire a Teatrului Dramatic „Fani Tardini” din Galați, cunoscută în vremea de atunci sub numele de Sala „V. A. Urechia”, au început în 1924 și s-au terminat în 1941. Proiectul a fost conceput în Italia, iar constructorul a fost adus de la Roma.

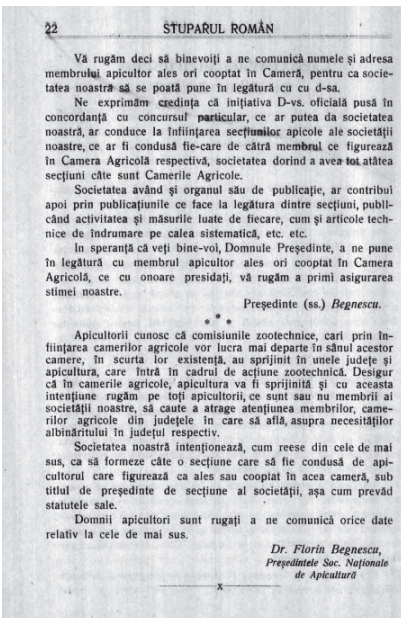
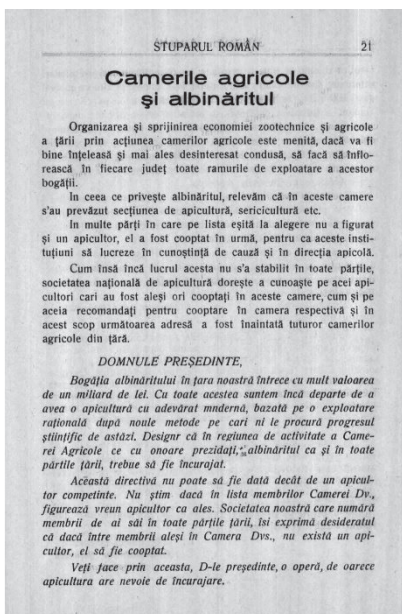
În anul 1925, dr. Fl. Begnescu participă la Congresul general Agricol de la Chișinău, unde în cadrul secției de apicultură, susține raportul intitulat: Organizarea albinăritului în țară (în România Întregită), raport publicat integral, în paginile revistei STUPARUL ROMÂN, Anul I, nr.1, 1926, pp.4–8 (Facsimilul nr. 1). În finalul raportului arată că, sunt o mulțime de societăți și asociații apicole, face propunerea ca, acestea să se „federalizeze”, constituindu-se „Uniunea generală a Apicultorilor din România”.

Facsimil nr. 1 – Raportul: Organizarea albinăritului în țară
(în România Întregită), ce a apărut în întregime, în paginile
revistei STUPARUL ROMÂN, Anul I, nr.1, 1926, pp. 4–8.

În anul 1926 se pregătește și prezintă la vot Legea pentru organizarea corpului veterinar, unde se aduc modificări la Legea de poliție sanitară-veterinară, cu privire la majorarea despăgubirilor pentru sacrificări în cazuri de epizotii, precum și stabilirea procedurii de judecare a contravențiilor sanitare veterinare în prima instanță, de către medicii veterinari primari ai județelor. Comisiile zootehnice după 4 ani și-au continuat activitatea

într-o nouă structură, prin înființarea Camerelor Agricole în baza Legii nr. 1209 din 14 aprilie 1925. Față de prevederile legale de funcționare a Camerelor Agricole județene, dr. Fl. Begnescu, în calitate de Președinte al Societății Naționale de Apicultură, constată că în aceste camere la nivel de județe, nu erau membri apicolii aleși, în acest sens formulează un scurt memoriu scris (Facsimil nr. 2), intitulat „Camelele agricole și albinăritul” pe care-l publică în revista lunară de specialitate STUPARUL ROMÂN, Anul 1, nr. 1, 1926, pp.21–22.

Facsimil nr. 2 –Articollul: „Camelele agricole și albinăritul” redactat de dr. Fl. Begnescu, în calitate de Președinte al Societății Naționale de Apicultură pe care-l publică în revista STUPARUL ROMÂN, Anul 1, nr. 1, 1926, pp. 21–22.

Dr. Fl. Begnescu a propus Direcției Sanitare Veterinare ca, maladiile albinelor să fie trecute în „Legea creșterii, ameliorării și protecției sănătății animalelor domestice” din anul 1926, apoi aceeași propunere a făcut-o și la congresul internațional apicol de la Torino în anul 1929. Un an mai târziu, Franța adoptă prima, această propunere și trece ca maladii declarabile bolile albinelor. România a făcut aceasta în anul 1934. Legea propusă de dr.

Begnescu cuprindea și despăgubiri pentru proprietarii nevoiți a distruge stupii contaminați [9, 10].

În anul 1928, survine decesul soției sale, Paula P. Stoian, situație ce-l pune în imposibilitatea ca să poată da curs propunerii dr. I. St. Furtună, șeful serviciului sanitar veterinar din Ministerul Agriculturii și Domeniilor, de a fi consilier tehnic pentru apicultură [15].

La reînnoirea propunerii, după aproape 2 ani, 1930, făcută de data aceasta de către dr. Gh. Ionescu Brăila, directorul general al Direcției Zootehnice și Sanitare Veterinare din Ministerul Agriculturii și Domeniilor, dr. Fl. Begnescu este numit în cadrul acestei direcții ca Medic Veterinar Inspector, iar ulterior, a fost numit și Consilier Tehnic pentru apicultură al Ministerului Agriculturii și Domeniilor. Tot în anul, 1930, Institutul Național Zootehnic (Fig. nr. 5 stânga) din București a cărui fondator și director este prof. dr. medic veterinar Gh. K. Constantinescu, îl solicită a fi conducătorul nou înființatei Secții de Apicultură, din institut. A fost conducătorul acestei secții până în anul 1938, când a fost numit directorul secției. A deținut acest post până la pensionare, iar după aceea, în continuare, rămânând ca director onorific (Prin decizia ministerială Nr. 2.989 din 1933, d. inspector dr. Fl. Begnescu se confirmă, pe ziua de 1 Iulie 1933, în postul de șef de secție onorific la Secția de Apicultură și Sericicultură din cadrul Institutului Național Zootehnic).

Sub conducerea dr. Fl. Begnescu secția de apicultură a I.N.Z se dezvoltă, având un numeros personal de specialitate cu pregătire superioară și medie. Înființează în cadrul secției laboratoare de: microbiologie, parazitologie, morfo-patologie, precum și o prisacă cu circa 30 de stupi sistematici.

Organizând cursuri anuale de apicultură, care au fost frecventate de sute de români dornici să se inițieze și să îmbrățișeze îndeletnicirea de apicultor, dispunând în I.N.Z. de o stupină experimentală; fotografia stupinei apare pe coperta Revistei Științelor Veterinare, Anul XVI, nr. 3, Martie 1935 (Fig. nr. 5 dreapta).

Dr. Florin Begnescu a organizat și a realizat, în sala din mijloc aflată la demisolul clădirii I.N.Z., standul Secției de Apicultură a Institutului Național Zootehnic (Fig. nr. 6).

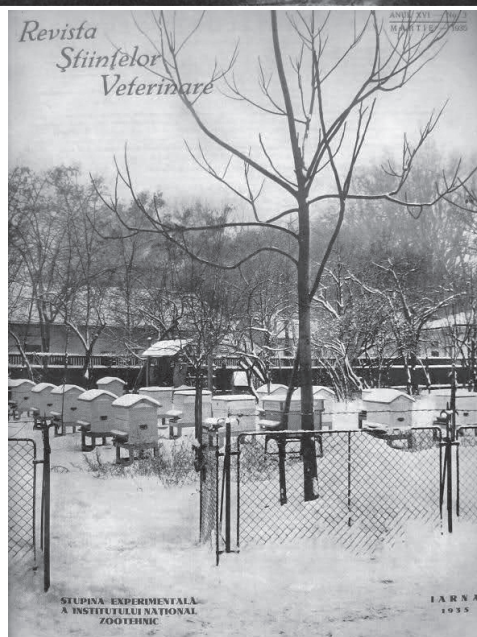

Fig. nr. 5 – Institutului Național Zootehnic (INZ) din București (stânga), al Facultății de Medicină Veterinară din București (FMVB), construit în incinta facultății între anii 1926–1930, unde actualmente funcționează departamentul de Științe preclinice al FMVB; Stupina experimentală din curtea I.N.Z., de pe coperta Revistei Științelor Veterinare, Anul XVI, nr. 3, Martie 1935 (dreapta), prisaca din curtea INZ, pe locul unde se află actualmente Stația de epurare.

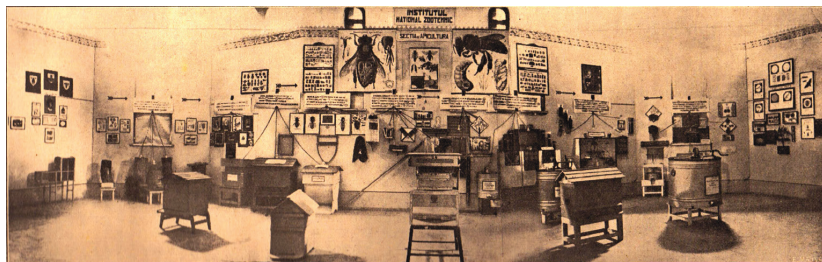

Fig. nr. 6 – Standul Secției de Apicultură a Institutului Național Zootehnic, la demisolul clădirii (sub Aula Universitară), realizat de dr. Florin Begnescu.

Începând cu anul 1930 dr. Fl. Begnescu va ține cicluri de cursuri de apicultură în cadrul I.N.Z.; un ciclu cuprindea prelegeri teoretice, lucrări practice în prisacă și laboratoare. De asemenea, era inclusă și o deplasare didactică la diferite stupine în afara Bucureștiului. Aceste cursuri s-au ținut cu regularitate până în anul 1948 inclusiv. În perioada războiului au fost ținute cursuri speciale pentru invalizii de război (Fig.nr. 7 stânga și mijloc). Acestora le erau puse la dispoziție atât materiale didactice, cât și muzeistice, fiindu-le prezentată evoluția stupilor de-a lungul timpului, de la cei rustici până la stupii sistematici, precum și prezentarea marilor pionieri ai științei apicole, prezentarea uneltelor specifice acestei ocupații, informații despre miere și calitățile ei nutritive, tehnici folosite în stupina demonstrativă, beneficiind totodată, de vizite la stupinele model din țară. Experiența sa vastă a folosit-o pentru a îndruma cercetarea științifică apicolă, înființând în cadrul Secției de Apicultură o unitate pentru diagnosticul bolilor la albine pentru întreg teritoriul țării. Pentru nevoile familiale, dr. Fl. Begnescu dispunea de stupina sa personală unde efectua și diverse experimente (Fig. nr.7 dreapta).

Fig. nr. 7 – Grupul de invalizi de război, avându-l în centru pe dr. Fl. Begnescu cu halatul alb pe mână (stânga), deplasându-se spre stupina aflată pe latura de vest a clădirii I.N.Z.; Sala de conferințe ținute în aula I.N.Z. și demonstrații în stupină (mijloc) Dr. Florin R. Begnescu în 1926, în stupina personală-experimentală (dreapta).

Dr. Florin R. Begnescu s-a aplecat, de asemenea, asupra studiului produselor apicole și al beneficiilor aduse de acestea organismului uman, iar în ceea ce privește entomologia a adus noutăți despre orientarea și comunicarea între albine, zborul acestora și împărțirea sarcinilor în stup, de extragere a cerii, inamici și maladii ale albinelor, statistica stupilor din țară, cât și din străinătate.

Preocupările științifice, orientate spre practicarea unei apiculturi sistematice, le-a împletit cu cele îndreptate spre cercetarea trecutului acestei ocupații în România, conturând un istoric al științei apicole și

adunând informații și imagini de la apicultorii din antichitate, precum și din România, pentru a da tiparului volumele: „Albinele și albinăritul în antichitate”. Traducerea cărții lui Billiard Raymond, cu adnotațiuni de Dr. Veterinar Florin Begnescu, Galați, 1929. 143 pag. Idem. Note asupra albinei și albinăritului în antichitate, după lucrările autorilor greci și latini. Traducere cu adnotațiuni de Dr. Veterinar Begnescu apărut în: Revista științelor veterinare, an. 9, nr. 6, iun. 1928, p. 182–184. P II 393. Idem. Albinele și albinăritul în antichitate. Traducere Dr. Veterinar Begnescu apărut în: Revista științelor veterinare, an. 10, nr. 5, mai 1929, p. 149–153. P II 393.

Cu titlul, *Știri apicole*: la 15 iulie va apărea „Albinăritul în România” (de Dr. Florin Begnescu), știre publicată în: Revista științelor veterinare, an. 7, nr. 5–6, mai – iunie 1926, p. 135. P II 393. „Albinele și albinăritul în România”, București, Tipografia Bucovina, 1926; „Albinăritul în România”, tipărită la Institutul de Arte Grafice BUCOVINA, I. E. Torouțiu, București, Calea Victoriei, 222, București, 1930; cu dedicația pentru Biblioteca V.A. Urechea din Galați și cu semnătura olografă.

Aceste date sub semnătura lui Fl. Begnescu, sunt cuprinse și în volumul: Creșterea albinelor în România din: Enciclopedia României. (Vol. 3): Economia României, București: Gusti Dimitrie (coordonator); Economia națională – cadre și producție; Publicată de Asociația Științifică pentru Enciclopedia României, Editura Impremeria Națională, București. Expertiza sa a fost folosită atât în anul 1938, dar și pentru realizarea capitolelor de apicultură și de sericicultură din „Enciclopedia României” apărută în IV volume sub patronaj Regal. 1939, p. 531–534. IV 764 (3). Dr. Fl. Begnescu a contribuit, de asemenea, la editarea volumelor Marii Enciclopedii Agricole a lui C. Filipescu, „cu tot ce privește albinăritul, redându-l complet și bine pus la punct” (C. Filipescu, „Cuvântul din urmă”, în Marea Enciclopedia Agricolă, Vol. 5, București, Editura P.A.S., 1943, p. X.), cea din urmă beneficiind și de desenele explicative semnate de Florin Begnescu.

Informațiile adunate din țară erau folosite și în cadrul expozițiilor de profil, prin organizarea de standuri în care reflecta atât trecutul albinăritului în Moldova, cât și un tablou statistic oficial cu privire la răspândirea acestei ocupații în țară, exemplificând organizarea unei stupării moderne și aspecte practice ale acestei ocupații.

Pentru popularizarea apiculturii românești peste hotare, Florin Begnescu a realizat în 1932 o ediție a acestei lucrări în limba franceză, sub

titlul „Ruches et Ruchers de Roumanie”, pentru a o distribui la cea de-a IX-a ediție a Congresului Internațional de Apicultură de la Paris, lucrarea conținând peste 200 de fotografii ale stupinelor din țară și făcând cunoscută bogăția meliferă a României. Pentru răspândirea noutăților în domeniul apiculturii și îndrumarea practicării apiculturii într-o manieră sistematică, Florin Begnescu a susținut o intensă activitate publicistică, a dat tiparului zeci de broșuri, monografii și studii despre creșterea și bolile albinelor astfel:

– Publicații de apicultură în volume și broșuri: – 29 de lucrări; în Revista Științelor Veterinare: – 178 de articole; în revista România Apicolă: – 33 de articole; în ziarul Științelor Populare și al Călătoriilor: – 39 de articole; Publicații în reviste străine: – 14 publicații; lucrările au fost citate în volume românești de apicultură: în 24 de cărți.

A reprezentat țara la manifestările apicole Internaționale, a școlărit aproape 2.000 crescători de albine și amatori de albinărit. Înființează în anul 1930 și conduce, Secția de apicultură a Institutului Național Zootehnic, care a devenit în anul 1957, Stațiunea Centrală și apoi din 1974, Institutul de Cercetări pentru Apicultură din cadrul Asociației Crescătorilor de Albine din R. S. România [15]. Participă la elaborarea a nenumarate proiecte de acte normative privind stimularea apiculturii, laborioasa sa activitate științifică propagandistică depășind pe totii predecesorii săi. Prestigiul albinăritului românesc în perioada interbelică este confirmat (cf. V. Harnaj, 1977) prin: alegerea dr. Fl. Begnescu, conducătorul delegației țării noastre la al VIII-lea Congres Internațional de Apicultură de la Torino-Italia, din 1928, ca vicepreședinte al acestei manifestări apicole Internaționale și a lui D. Stamatelache, ca membru al unei comisii de specialitate. Cu acest prilej delegația română a făcut propunerea ca toate organizațiile naționale de apicultură să intervină pe lângă guvernele țărilor pe care le reprezentau pentru a introduce în legile sanitar-veterinare din țările respective măsurile ce se impuneau pentru apărarea sănătății albinelor; difuzarea lucrării dr. Fl. Begnescu intitulată „Ruches et ruchers de Roumanie”, participanților la al IX-lea Congres internațional de apicultură (Paris, 1932); prezentarea la al XI-lea Congres internațional de apicultură (Paris, 1937) a primei legi românești privind combaterea bolilor la albine (după care s-a dat mandat pentru elaborarea de recomandări privind îmbunătățirea legislației sanitar-veterinare și în alte țări în domeniul apiculturii) și a altor 7 referate, printre care și cel referitor la „Rolul publicațiilor și

radioului în popularizarea albinaritului”, prezentat de Gr. Giossanu, președintele Societății Centrale de Apicultură din România; evidențierea la al XII-lea Congres internațional de apicultură ținut la Zürich-Elveția, din anul 1939, de către dr. Fl. Begnescu și Gr. Giossanu a însușirilor economice deosebit de valoroase ale albinei românești, cunoscută sub denumirea de „*Apis mellifica banatica*” etc.

Activitatea științifică a dr. Fl. Begnescu cuprinde o arie largă de preocupări medicale și în domeniul entomologiei cu un accent pe specia albinelor, face studii botanice asupra florei melifere.

Studiile și cercetările efectuate sunt bogat ilustrate cu macro și micro-fotografii originale, au fost publicate în reviste din țară și străinătate făcând ca numele său să fie cunoscut în lumea medicală și apicolă, în instituții de specialitate din Europa sau din alte continente.

A clarificat o controversă destul de aprinsă la vremea aceea, între apicultori și viticultori, aceștia din urmă afirmând că albinele distrug, prin penetrarea membranei bobului de strugure, o mare parte din recolte. Fl. Begnescu a demonstrat că, aparatul bucal al albinei prin structura sa morfo-funcțională nu permite acest fapt. Acțiunea de distrugere se datorează viespilor care posedă mandibule cu zimți ce pot fierăstrui membranele boabelor strugurilor și a altor fructe.

De asemenea, a făcut studii asupra modului de orientare al albinelor, arătând că ultimele inele abdominale posedă structuri glandulare ce emit o substanță cu miros specific fiecărei familii de albine. Demonstrează că albinele își pot transmite între ele mesaje prin atingerea antenelor. Dotează câțiva stupi cu pereți laterali de sticlă pentru a putea urmări activitatea albinelor din interiorul stupului.

Face studii asupra aripilor și a zborului, precum și a modului în care albinele transportă apa, specificând că există o strictă repartizare a activităților pe anumite categorii de albine, iar cele care transportă apa sunt mereu aceleași. A determinat și timpul consumat la recoltarea nectarului și a polenului. Tratatând modul în care acționează asupra tractusului respirator al albinei, microscopicul parazit *Accarapis Woodi*, folosește o tehnică originală de necropsie și examnen microscopic elaborate de fiul său, medicul veterinar Petre Begnescu (a treia generație de apicultori, ai familiei Begnescu).

Publică peste 30 de broșuri, monografii și lucrări tehnico-științifice: *Cultura Albinelor* în două ediții, a 250 ediția I-a din 1915, cu noțiuni de

Apicultură Rațională (Fig. 19 stânga și interior stânga), respectiv 310 pagini a ediției a II-a din 1925, cu îndrumări de Apicultură rațională (Fig. 19 interior dreapta și dreapta); *Căminul albinelor* în anul 1924, conține 100 pagini; *Albinăritul și bogăția sateanului* (1916); *Maladii contagioase ale albinelor* (1929); *Acarioza albinelor* (1930); *Rouches et ruchers de Roumanie* (1932); *Poliția sanitar-veterinară și bolile contagioase ale albinelor* (1934); *Loca* (1936); *Apicultura* (82 pag, 74 ilustrații originale, 1945); *Die Rumenische Landwirtschaft: die Bienenzucht* (Praga, 1942) etc.. Desigur, bolile contagioase ale albinelor au produs pagube însemnate în stupării, de aceea medicii veterinari din laboratoarele de profil s-au preocupat în permanență de studiul acestei maladii, atât din punct de vedere epizootologic, dar și al profilaxiei și combaterii acesteia [19].

Activitatea publicistică a lui Fl. Begnescu a fost bogată și diversă, numărul lucrărilor științifice publicate trece de 250, spre exemplu: CĂMINUL ALBINELOR 1924; REGATUL ALBINELOR guvernat de știință, în Biblioteca Minervei; demonstrează științific că parazitul *Braula Coeca* este vectorul de transmitere al Nosemozei.

Lucrarea intitulată: „Abecedarul stuparului”, apărută în Editura MARVAN S.A.R., în anul 1944, ce conține 48 de pagini, beneficiază de o ilustrație bogată, originală în culori, Begnescu punându-și în valoare și reale calități de scriitor pentru a desluși în versuri tainele apiculturii, publicația fiind apreciată în recenziile apărute în reviste din țară și din străinătate. Entuziasmul și munca depusă pentru răspândirea și progresul albinăritului în folosul comunității apicultorilor au fost răsplătite în anul 1928 prin numirea acestuia în funcția de vicepreședinte de onoare al Societății Centrale de Apicultură din România („Proces-verbal”, în *România apicolă*, an. 3, nr. 12, dec. 1928, p. 10.). Lucrarea a fost propusă pentru Premiul Academiei, dar evenimenele anului nu au mai permis materializarea acesteia.

Dr. Fl. Begnescu a acordat o atenție deosebită prevenirii, diagnosticului diferențial și tratamentului locii americane la albine. Loca americană este o maladie larg răspândită în lume, a fost descoperită în Africa de Sud, fiind introdusă probabil odată cu mierea contaminată. Este o boală a larvelor de albină cauzată de o bacterie numită *Paenibacillus larvae* sp. *larvae* (prescurtat Pil), numită altădată *Bacillus larvae*, având proprietatea de a forma spori. Puietul deschis (tinerele larve) este afectat, dar albinele căpăcesc în general celulele în ciuda bolii, care este astfel detectată în larvele

moarte sub căpăcele. Sporii constituie forma infecțioasă. Puțin timp după ce au fost ingerați de către larvă, sporii germinează în intestinul mijlociu și se transformă în bacili vegetativi care se multiplică. Acești bacili migrează apoi în hemolimfă unde, din ce în ce mai numeroși, provoacă o septicemie care conduce inexorabil la moartea larvei. Sporii rezistă la radiații, la temperaturile ridicate și la dezinfectanți. Așadar, singurul stadiu vegetativ al *P.l. larvae* poate fi controlat cu succes cu antibiotice. Însă, acum legislația privind siguranța alimentelor, limitează la maximum folosirea antibioticelor la animale, este clar că tratamentele locii americane cu antibiotice ridică probleme de sănătate publică. Pentru apicultori, marea întrebare este „*Cum să facem pentru a controla această boală care poate fi atât de periculoasă pentru albine fără a folosi medicamente?*”. La această întrebare găsim răspuns în cartea lui Fl. Begnescu intitulată: MALADIA ALBINELOR – LOCA, publicată în anul 1946, în Editura de arte grafice „MARVAN” S.A.R., București.

Dr. Florin Begnescu a făcut studii asupra mierii, propolisului, a lăptosorului de matcă și a păsturei, cu privire la calitățile, proprietățile și salubritatea acestora, ca și asupra veninului de albine. Acesta s-a dovedit că are proprietăți curative în reumatismul poliarticular. În acest scop Secția de Apicultură din I.N.Z. a primit din partea Ministerului Sănătății avizul de a realiza tratamente prin «apipunctura directă», sau cu venin conservat, după recoltare în tuburi capilare, prin injectare intradermică, realizându-se ameliorări importante în majoritatea cazurilor.

Legat de această terapie, face un studiu asupra acului albinelor prezentând micro-fotografii în care se observă că, acul este format din două stilete, ce alunecă unul peste celălalt, lăsând în centru lumenul prin care se elimină veninul, conținut în două vezicule intra abdominale. Cele două stilete au barbeculi-zimți, ceea ce face ca acul odată pătruns în timpul unui atac, să nu mai poată fi retras. Acul pătrunde în primul rând prin mișcarea stiletelor înainte și înapoi. Acul reginei, (al mătcii), nu prezintă barbeculi, fapt ce face ca, regina să nu moară după o luptă. De altfel, tot cu aceste cercetări a demonstrat că, dintr-o sută de albine ce au înțepat, au murit 47 albine la 12 ore, 21 albine la 24 de ore, 10 albine la 48 de ore, iar 22 albine între 65 și 72 de ore.

Activitatea prodigioasă a dr. Fl. Begnescu s-a manifestat nu numai prin cercetări și publicații, ci și prin participarea ca reprezentant al României la diferite congrese interne și internaționale. A participat la asemenea

manifestări organizate pentru Medicina Veterinară sau Apicultură la Torino (1928), Bruxelles (1935), Paris (1932, 1937), Zürich (1939), Roma, Budapesta, Praga, Haga, New York (1934), București etc. S-au spicuit numai cele mai semnificative manifestări științifice la care a participat singur sau împreună cu alți colaboratori. La toate acestea a susținut rapoarte sau comunicări. A făcut parte din comitete internaționale de organizare a unor congrese, a prezidat nenumărate asemenea manifestări științifice.

În anul 1912 inventează „*seringa pentru variolizari*“. Brevetul a fost cumpărat de firma *Hauptner* din Berlin, care a produs-o până în anul 1920. Brevetează un nou tip de stup, împreună cu C. Țintea. Stupul ușura activitatea albinelor, precum și pe aceea de întreținere și igienizare a acestuia.

Pe lângă activitatea profesională F. Begnescu a dus în Galați și apoi în București o intensă activitate socială și culturală. În Galați a fost mulți ani președintele *Căminului Cultral Sf. Impărați*. Inițiază împreună cu un comitet, ridicarea în oraș a unei clădiri pentru Palatul Cultural, care există și astăzi. A fost secretar general al „*Societății Culturale V. A. Urehea*“. A fost membru al Curții cu Juri a orașului a Galați.

La congresul de Medicină Veterinară de la New York, din partea României au participat dr. Gh. K. Constantinescu, dr. Fl. Begnescu, dr. I. Radulovici, dr. Gh. Manolescu, prof. Gh. Nichita. Întors în țară, Fl. Begnescu scrie impresiile de călătorie într-un volum intitulat „25 de zile în America: Impresii de călătorie“, editura Universala Alcalay & Co, București, 1935. Pentru această carte a primit aprecieri și mulțumiri din partea Consulatului S.U.A. în România.

La *al IX-lea Congres Apicol* de la Paris, în anul 1937, este ales președinte al unei secțiuni și membru permanent al *Comisiei Internaționale pentru Congresele Apicole*. Lucrările rapoarte, discuțiile și rezultatele acestor manifestări științifice au fost consemnate, unele în extenso altele în rezumat în *Revista Științelor Veterinare* sau în alte publicații.

În ziua de 16 ianuarie 1934, se stinge din viață prof. dr. Ion Cantacuzino, iar dr. Fl. Begnescu îi dedică un întreg număr al Revistei Științelor Veterinare, pentru a evoca personalitatea marelui dispărut, colaborator sincer al profesiunii medical veterinare.

În anul 1939 Ministerul Agriculturii înființează Comisia pentru Apicultură, sub președenția lui Fl. Begnescu. În acei ani, dr. Fl. Begnescu a fost Președintele *Societății Naționale de Apicultură*. În anul 1941 este numit Consilier al Ministerului Agriculturii pentru Apicultură, din cadrul

Direcției Sanitar-Veterinare. În acest post va iniția crearea de *Centre Apicole* cu rol în propagarea apiculturii științifice, în toate județele țării, întreprinzând vizite la toate filialele Societății Naționale de Apicultură.

dr. Florin Begnescu a fost membru în Comitetul de Conducere al *Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România* (fondată la 29 iunie 1914 când s-a prezentat de către prof. Al. Locusteanu, Statutul Asociației Generale a Medicilor Veterinari și s-a ales Comitetul de conducere, s-a considerat Primul Congres al Asociației generale a Medicilor Veterinari din România. Președinte: prof. dr. Alexandru Locusteanu; Vicepreședinte prof. dr. Paul Riegler; Secretar General dr. Gheorghe Manolescu). Apoi în anul 1939, ia ființă *Colegiul Medicilor Veterinari*, unde dr. Fl. Begnescu este ales în comisia de disciplină. Din anul 1941 va fi ales *Secretar General* al Colegiului Medicilor Veterinari, post pe care îl va deține până la sistarea activității acestuia, după insatalarea regimului totalitar comunist, în anul 1948.

Viața lui Florin Begnescu a fost închinată profesiei și pasiunii pentru cultura albinelor, iar eforturile și realizările sale au fost apreciate în publicații de specialitate din țară și din străinătate, în ziare și reviste.

Își satisface stagiul militar, în cursul anului 1908, ca medic veterinar ajutor la Regimentul 10 Călărași din Giurgiu (Decizia nr. 1 din 4 ian. 1908, în Monitorul Oficial, nr. 223, 10 ian. 1908, p. 826); obține gradul de sublocotenent. Ca militar în rezervă, dr. Florin Begnescu a făcut toate concentrările și manevrele și a participat la cele două campanii militare începând cu aceea a războiului Balcanic din 1913 (Fig. 8 stânga). În această campanie a fost ridicat la gradul de locotenent. Este decorat cu medalia « *Avântul Țării* », iar în luna Iulie 1914 este demobilizat.

Este rechemat sub arme în 1916 și va face, după cum scrie în memoriile sale, 650 de zile de front, în Primul Război Mondial, fiind medic veterinar în statul major al Regimentului 15 Obuziere. (*Regimentul 15 Artilerie a fost o unitate de artilerie de nivel tactic, care s-a constituit la 14/27 august 1916, prin mobilizarea unităților și subunităților existente la pace. Regimentul era dislocat la pace în garnizoana Giurgiu. Regimentul a făcut parte din organica Brigăzii 3 Artilerie alături de Regimentul 6 Artilerie. La intrarea în război, Regimentul 15 Artilerie a fost comandat de colonelul Alexandru Cornățeanu. Regimentul 15 Artilerie a participat la acțiunile militare pe frontul român, pe toată perioada războiului, între 14/27 august 1916 – 28 octombrie/11 noiembrie 1918. Participarea la operații: Campania anului 1916: Articol principal: Bătălia*

de la Brașov (1916); Articol principal: Bătălia de pe Valea Prahovei (1916). Campania anului 1917: Articol principal: Bătălia de la Mărăști. În campania din anul 1917 Regimentul 15 Artilerie a participat la acțiunile militare în dispozitivul de luptă al Diviziei 3 Infanterie, participând la Bătălia de la Mărăști. În această campanie, regimentul a fost comandat de colonelul Nicolae Bujoreanu. Comandanți: Colonel Alexandru Cornățeanu; Colonel Nicolae Bujoreanu).

Îa parte la ofensiva spre Ardeal ajungând până la Brașov, apoi participă la replierea spre Moldova. Este decorat cu *Crucea de Răsboi*, cu baretele *Ardeal*, *Carpați*, *Dobrogea*, *București*, *Mărăști*, *Mărășești*. Va fi demobilizat la 30 mai 1919, în grad de căpitan (Fig. 8 mijloc). Ulterior este avansat la gradul de colonel în rezervă din anul 1944 (Fig. 8 dreapta).

În perioada celui de-al Doilea Război Mondial, a susținut cursuri de apicultură pentru invalizii de război (a se vedea Fig. nr. 7). Ca ofițer al armatei române, în activitate și apoi în rezervă, a dobândit toate gradele până la gradul de colonel în rezervă (*Monitorul Oficial, Partea I, nr. 38, 15 februarie 1944, p. 1217*) și apoi a fost înaintat general de brigadă onorific (*Monitorul Oficial, Partea I, nr. 114, 21 Mai 1947, p. 4045*).

Dr. Fl. Begnescu a primit distincții atât pentru activitatea militară cât și pentru cea civilă: * *Steaua României* în grad de Cavaler; *Coroana României* în grad de Cavaler; *Medaliile Carol I și Ferdinand I*; *Crucea Serviciului Credincios* de 25 de ani; – *Meritul Agricol* în grad de Cavaler și în grad de Ofițer.

Revista ROMÂNIA APICOLĂ, anul XXII, nr.8–9, august-septembrie, 1947, ce apare în întregime ca: „Numar festiv închinat Domnului Dr. Florin Begnescu, cu ocazia împlinirii a 40 de ani de activitate apicolă” (Fig. 9 stânga); Închinare Doctorului Florin Begnescu, pag. 34 (Fig. nr. 9 interior stânga); Apicultorii sărbătoresc pe Apostolul lor Domnul Doctor Florin Begnescu, pag. 39 (Fig. nr. 9 interior dreapta); la *Institutul de Cercetare Dezvoltare pentru Apicultură*, din București, în memoria lui Fl. Begnescu, posteritatea a confecționat și amplasat un bust din marmură albă, prin inițiativa Ing. V. Harnaj președintele *Asociației Naționale a Crescătorilor de Albine*, ce a fost dezvelit în anul 1980, la împlinirea a 100 de ani de la nașterea dr. Florin Begnescu, cu prilejul inaugurării noului sediu al Institutului de Cercetare Dezvoltare pentru Apicultură de pe platform Băneasa (Fig. nr. 9 dreapta).

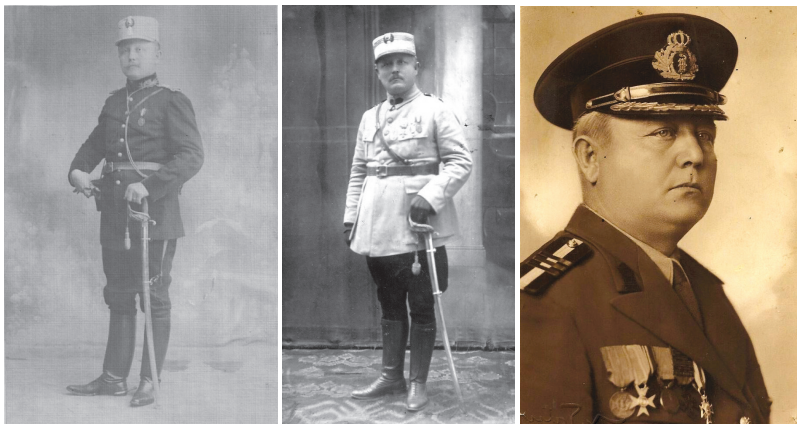

Fig. nr. 8 – Florin Begnescu în ținuta militară: în timpul războiului Balcanic din 1913 (stânga); după demobilizare la 30 Mai 1919, în grad de căpitan (mijloc); în gradul de colonel în rezervă din anul 1944 (dreapta).

Fig. nr. 9 – Revista *ROMÂNIA APICOLĂ*, anul XXII, nr. 8–9, august-septembrie, 1947, „Numar festiv închinat Domnului Dr. Florin Begnescu, cu ocazia împlinirii a 40 de ani de activitate apicolă” (stânga); Închinare Doctorului Florin Begnescu, pag. 34 (interior stânga); Apicultorii sărbătoresc pe Apostolul lor Domnul Doctor Florin Begnescu, pag. 39 (interior dreapta); bustul din marmură albă a fost dezvelit în anul 1980, la împlinirea a 100 de ani de la nașterea dr. Florin Begnescu, cu prilejul inaugurării noului sediu al Institutului de Cercetare Dezvoltare pentru Apicultură (dreapta).

Dr. Florin Begnescu s-a stins din viață, la București, în locuința sa din str. dr. Lister, nr. 8, din București, în dimineața zilei de 23 Ianuarie 1949.

În decembrie 1970, revista *Apicultura* publică un articol în memoria dr. Florin Begnescu cu ocazia împlinirii a 90 de ani de la naștere.

În anul 1996, în nr. 10 al revistei *România Apicolă* publică un elogios articol intitulat „Remus și Florin Begnescu, prestigioși precursori ai apiculturii românești” sub iscălitura ing. Eugen Mârza, Președintele *Asociației Crescătorilor de Albine din România*.

Una dintre personalitățile marcante ale apiculturii românești și ale celei mondiale din a doua jumătate a secolului XX, scria în publicațiile sale cu privire la apicultură că, Florin Begnescu a depus un efort intens pentru aducerea acesteia la locul meritat între ocupațiile legiferate. În această idee dr. Ion Ștefan Furtună, directorul *Direcției Sanitar Veterinare*, din *Ministerul Agriculturii* întocmește un memoriu prin care cere, crearea unui serviciu apicol sub conducerea dr. Fl. Begnescu. Iată ce spune într-un paragraf: „...Pentru ca să dăm o directivă științifică și să asigurăm prosperitatea culturii albinelor în țară ...să însărcinăm cu titlu de consilier tehnic pentru apicultură pe dl. medic veterinar dr. Florin Begnescu, diplomat al unui institut de apicultură din Italia. Domnia sa este unul din cei mai erudiți apicultori, autorul a numeroase publicații de apiculturii”.

Tatăl lui Florin R. Begnescu, Remus N. Begnescu (a se revedea Fig. nr. 1 mijloc), s-a născut la Blaj, în data de 20 aprilie 1857, fiind unul dintre urmașii lui Nicolae Gh. Begnescu (tribun a lui Avram Iancu), ce prezintă interes pentru lucrarea de față [1, 20, 41, 44], alături de fratele său Romulus N. Begnescu.

Romulus N. Begnescu în anul 1869, după terminarea gimnaziul făcut la Cluj, părăsește Ardealul, cu toată opoziția familiei și în special a părinților săi, trece Carpații și se înscrie la *Școala Națională de Medicină*, din București, a doctorului Carol Davila. Dar, întrerupe cursurile în anul 1873, pentru că, plecând în Ardeal la înmormântarea tatălui său, Nicolae Gh. Begnescu, este reținut de către autorități și obligat să-și satisfacă stagiul militar. Revine ulterior la București unde-și continuă cursurile întrerupte de la Școala Națională de Medicină. La finalizarea cursurilor, obține diploma de doctor al Școlii Naționale de Medicină. A murit de tânăr, în timpul unei detașări în orașul Ostrov din Dobrogea, neavând urmași.

Fratele său Remus N. Begnescu face primii ani de școală în orașul Blaj, le continuă apoi la Sibiu și la Deva. Moartea prematură a tatălui său, în anul 1873, este urmată de o perioadă cu mari dificultăți pentru întreaga familie. Remus dorea să se facă preot dar, studiile erau mai lungi și mai scumpe. Este sfătuit de fiul tribunului Nicolae Corcheș să urmeze pregătirea pentru a fi profesor rural, adică învățător. Așa se face că, în anul 1875,

își ia în primire primul post de învățător în comuna Micăsasa, urmează apoi, peste un an, la școala din comuna Cacova Aiudului. Dorința de-a reveni în munți, îl duce în Roșia Montană unde avea prieteni și rude. Obține în Roșia Montană postul de învățător la școala de pe lângă biserica greco-catolică. Va trăi în Roșia Montană câțiva ani. În noiembrie 1879 se căsătorește cu Iulia Ciora din Roșia. Vor avea trei copii, toți băieți: Florin, Brutus și Enea. Primul copil, Florin, s-a născut în satul Pinticu/Pintic, la 10 Martie 1880, unde tatăl său Remus N. Begnescu, avea temporar o detașare ca învățător. Dintr-o a doua căsătorie Remus N. Begnescu a mai avut trei copii: Valentina, Nicolae și Dorina.

În anul 1881, familia lui Remus N. Begnescu părăsește meleagurile transilvane, și se stabilesc în Regatul României. Plecarea din Ardeal s-a făcut ca urmare a unor situații neplăcute create, în bună măsură și de trecutul revoluționar al tatălui său Nicolae Gh. Begnescu (1824–1873), autorul presupus al cântecului „Marșul lui Iancu”, tribun în Legiunea XIII-a, prefectura „Auraria Gemina” condusă de însuși revoluționarul Avram Iancu (1824–1872).

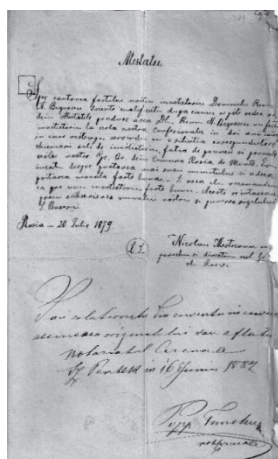

Fig. nr. 10 – Atestatul din 20 Iulie 1879, pe baza căruia s-a angajat în comuna Pietrele, județul Giurgiu.

În vechiul Regat al României, învățătorul Remus N. Begnescu, reușește să capete succesiv mai multe posturi de învățător în orașul Giurgiu, având un atestat din 20 Iulie 1879 (Fig. 10) stabilindu-se în final în comuna

Pietrele, compusă din cătunele Meletie și Pietrele, de lângă Giurgiu (plasa Marginea din fostul județ Vlașca, cu reședința în orașul Giurgiu), unde este numit și dirginte al școlii.

„Pe teritoriul comunei Pietrele, la acea vreme exista o padure de stejar, de 1970 hect. și una de salcie, de 370 hect., era și o baltă de 400 hect., în care creșteau: pești, scoici și raci. Comuna avea: o populație de 1213 suflete, din care: 239 contribuabili; 2 biserici, una în Pietrele, clădită la 1860 de către călugări, și alta, zidită la 1864 de locuitorii comunei, deservite de 2 preoti și 3 cântăreți; avea o școală mixtă, condusă de un învățător și frecventată de 23 copii (1899–900); erau 7 cârciumi; iar efectivele de animale erau: 685 boi și vaci, 68 bivoli, 380 cai, 1850 oi și 384 rămători; o industrie casnică unde se lucrau multe rogojini din papura ce se afla pe baltă, rogojini ce se vindeau la Giurgiu, București etc. La mijlocul secolului XIX, județul Vlașca deținea 19.470 stupi” (citată din Economia Națională de P. S. Aurelian), iar în comuna Pietrele erau peste 300 stupi, de la care se vindea miere și ceară.

Lui Remus N. Begnescu i s-a recunoscut cetățenia română prin sancționarea de către Regele Carol I a unei legi cu articol unic, votată de Adunarea Deputaților în 28 Mai 1905, publicată în Monitorul Oficial din 28 ianuarie 1906.

Încă din vremea când activa în Ardeal, Remus N. Begnescu a învățat și îndrăgit cultura albinelor de la profesorul Ion Aron din Brașov. În comuna Pietrele, pe lângă activitatea școlară se dedica creșterii moderne și științifice a albinelor, făcând-o după consultarea publicațiilor de specialitate din străinătate și din țară. Duce o activitate intensă de informare a crescătorilor de albine publicând materiale privind cultura albinelor: necesitatea cunoașterii florei melifere, a bolilor albinelor, realizării mutării coloniilor de albine din arhaicele „buduroaie” în stupi moderni, sistematici. Îmbunătățește stupii existenți prin modificări majore denumindu-i stupi raționali [14].

Potrivit relatărilor lui Remus Begnescu (din anii 1897–1898) contribuții epocale la realizarea și îmbunătățirea primilor stupi sistematici românești au adus apicultorii: N. Grand (1837–1893), G. Hermes (1874) și Remus Begnescu (1898). Menționăm de asemenea, contribuțiile deosebit de valoroase în domeniul îmbunătățirii stupilor sistematici din România aduse ulterior de: Al. Atanasiu-Albină (în 1916), ing. V. Harnaj și dr. N. Romanescu (în 1948) și alții, ajungându-se astfel la tipurile de stupi folosiți în prezent pe toate meridianele globului.

Prin revistele: *Casa Rurală*; *Primăvara* (Ploiești); *Foaia Poporului* (Sibiu); *Tribuna Familiei*; *Revista Albina* sau în *Jurnalul Societății Centrale Agricole*, Remus Begnescu publică articole pentru atragerea învățătorilor la practicarea stupăritului. Publică articole referitoare la organizarea stupăritului modern în țara noastră. Iată, spre exemplu, titlul unor articole publicate în 1898 în *Jurnalul Societății Centrale Agricole*: „Cum ar trebui să se formeze o fermă de apicultură” sau „Sborul albinelor în timpul iernii” sau „Introducere în stupăritul rațional”.

Conducerea Ministerului Agriculturii și Domeniilor apreciind munca sa, îl numește profesor de apicultură. Astfel s-a oficializat acest început de învățământ apicol la noi în țară, publicându-se în același timp și lucrarea intitulată: „Curs de stupărit rațional după cele mai noi metode teoretice și practice”, cu 64 figuri, aprobat de Onor – Minister al Domeniilor, prin ordinul No. 1977, din 12 Ianuarie 1899, de Remus N. Begnescu, Apicultor și Invețator-Diriginte al școlii din Comuna Pietrile, Județul Vlasca. Giurgiu (Tip. Comercială N. Pandulescu), 1899. (20,5 × 13). IV, p. 7–184, cu il. 3 lei. (II 410187). La pag. 9, este portretul autorului; lucrare pe 184 pagini, care se încheie cu un calendar de 10 pagini al lucrărilor lunare în stupină, recomandări valabile și astăzi.

Urmează apoi și a doua ediție a Cursului de stupărit rațional ce este publicat, la câțiva ani, de către Ministerul Instrucțiunii Publice.

În anul 1906, cu ocazia unei expoziții apicole, Remus Begnescu, a prezentat pentru prima dată la noi în țară un stup sistematic. Ca urmare a intensei activități în domeniul apicol primește invitația pentru o întrevedere de la *Inspectorul Domenial din Ministerul Agriculturii și Domeniilor*, I. I. Radianu, în scopul realizării unei colaborări, fiind totodată împuternicit, cu inspecția fermelor apicole în țară, precum și cu înființarea unor ferme apicole moderne. Obține dreptul din partea *Ministerului Instrucțiunii Publice* să țină cursuri apicole și să emită diplome de apicultor, recunoscute la nivel național.

Sub direcțiunea lui Remus Begnescu, se editează revista „Apicultura Modernă” începând din anul 1906, redactor fiind fiul său, Florin R. Begnescu, dar, din motive financiare, au apărut numai patru numere, totalizând un număr de 96 pagini.

Cu acordul guvernamentului român organizează un pavilion apicol la Expoziția Mondială de la Paris din anul 1900 (Expoziția Universală de la Paris, cunoscută și ca Expoziția Mondială de la Paris, ce s-a desfășurat în capitala Franței în perioada 15 aprilie–12 noiembrie 1900 (Fig. 11 stânga).

Participă cu exponate apicole la Expoziția Științelor din anul 1903, organizată de ASOCIAȚIUNEA ROMÂNĂ PENTRU ÎNĂLȚAREA ȘI RĂSPÂNDIREA ȘTIINȚELOR în parcul Carol din București (Enciclopedia României, D. Gusti, Volumele I–IV, București, 1938–1943, Economia națională – Volumul III și IV; în vol. IV pg. 285, Expoziția Științelor, organizată în anul 1903 în parcul Carol), unde primește două medalii de argint (Fig. nr. 11 mijloc). Iar fiul său, dr. medic veterinar Florin R. Begnescu, primește medalia de bronz pentru comunicări științifice de medicină veterinară, urmare a activității sale în „Institutul Victor Babeș” din București.

Trei ani mai târziu, în anul 1906, la propunerea dr. C. I. Istrate, Comisar general al Ministerului Instrucțiunii Publice și directorul general al expoziției, Remus Begnescu este cooptat în comitetul de organizare al *Expoziției Generale Române*, din Anul Jubiliar 1906 de la București. La 6 iunie 1906 s-a inaugurat oficial Expoziția Generală Română, organizată cu prilejul împlinirii a 40 de ani de la urcarea pe tron a lui Carol I, la 25 de ani de la proclamarea Regatului României și la 1800 de ani de la cucerirea Daciei de împăratul Traian (Fig. 11 dreapta). Pentru scrierile sale privind stupii sistematici de concepție proprie și pentru produsele apicole obținute, primește, *Hors Concours*, Medalia de Aur [13].

Fig. nr. 11 – Pavilionul României la Expoziția Universală de la Paris din 1900 (stânga); Medalii ale Congresului și Expoziției Științelor din anul 1903, organizată de ASOCIAȚIUNEA ROMÂNĂ PENTRU ÎNĂLȚAREA ȘI RĂSPÂNDIREA ȘTIINȚELOR (mijloc); Parcul Carol din București cu Expoziția Generală Română, din Anul Jubiliar 1906 (dreapta).

Remus N. Begnescu a scris peste 80 de lucrări cu caracter științific din domeniul apiculturii, două manuale de apicultură, editează primul Catalog apicol de unelte și accesorii necesare practicării stupăritului (Fig. nr. 12

stânga) intitulat: „Apicultura Rațională Română. Primul catalog român ilustrat al tuturor aparatelor de apicultură și a celor mai sistematici stupi raționali”. Elaborat de Remus N. Begnescu, apicultor. Proprietarul fermei de apicultură din Comuna Pietrele, Plasa Marginea, jud. Vlaşca. Giurgiu (Tip. Comercială N. Pandulescu), [1900]. (20 × 13,5). 19 p. cu il. 50 bani. (I 35617).

A publicat, de asemenea, multe poezii sau articole în ziare și reviste din Vechiul Regat și din Transilvania, cu caracter mai ales patriotic, unele referitoare la tatăl său, tribunul Nicolae Gh. Begnescu. De asemenea, a împărtășit din cunoștințele sale despre albinărit, tuturor celor care-i solicitau sfatul, deplasându-se și în alte județe pentru a veni în sprijinul celor ce doreau să se inițieze în tainele albinăritului, spre exemplu la Școala primară din satul Dumești, județul Vaslui (Fig. 12 mijloc), conform celor redactate de apicultorul Constantin Antonescu în articolul: „Stupăritul de ieri și azi în județul Vaslui”, *Revista: Apicultura*, nr. 11, nov. 1972, An XXV, p.33–34 (Fig. 12 dreapta).

Remus N. Begnescu a murit în ziua de 13 iunie 1922. În memoria sa, Școala, cu clasele I–VIII din comuna Pietrele, județul Giurgiu, îi poartă și astăzi numele „Remus N. Begnescu”.

În revista *România Apicolă*, din noiembrie 1992, Anul LXXXVI, în nr. 11, p.14–15, se publică un elogios articol: „Remus Begnescu-promotor al stupăritului românesc modern”, sub semnătura biologului Paul Bucată, lucrare comunicată la al XII-lea Simpozion Național de Istorie și Retrologie Agrară a României, Deva, 1–4 septembrie 1992.

Remarcăm faptul că unele lucrări elaborate de dr. Remus N. Begnescu ce se află în BAR:

6023. ~ Apicultura Rațională Română. Primul catalog român ilustrat al tuturor aparatelor de apicultură și a celor mai sistematici stupi raționali. Elaborat de Remus N. Begnescu, apicultor. Proprietarul fermei de apicultură din Comuna Pietrele, Plasa Marginea, jud. Vlaşca. Giurgiu (Tip. Comercială N. Pandulescu), [190?]. (20 × 13,5). 19 p. cu il. 50 bani. (I 35617);

6024. ~ Curs de stupărit rațional după cele mai noi metode teoretice și practice. Cu 64 figuri. Aprobă de Onor. Minister al Domeniilor, prin ordinul No. 1977, din 12 Ianuarie 1899, de Remus N. Begnescu, Apicultor și Învățător-Diriginte al școlii din Comuna Pietrele, Județul Vlaşca. Giurgiu (Tip. Comercială N. Pandulescu), 1899. (20,5 × 13). IV, p. 7–184, cu il. 3 lei. (II 410187). La p. 9, portretul autorului;

6025. ~ Istoricul apiculturii în județul Muscel și starea ei actuală. [de]

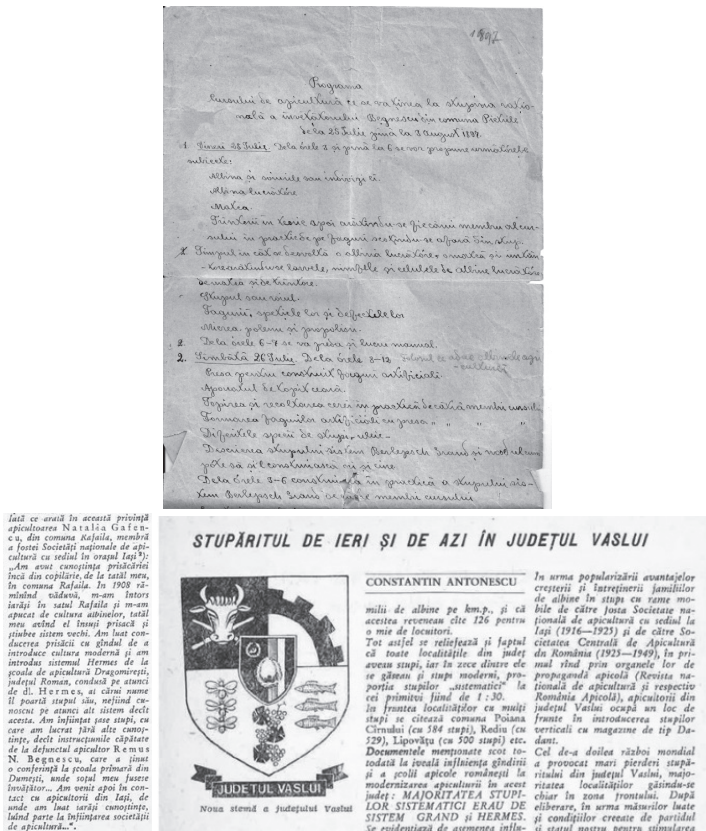

Fig. nr. 12 – Primul catalog apicol din țară (stânga); Din amintirile apicultoarei Natalia Gafencu din satul Rafaila, Județul Vaslui (mijloc); din articolul: Stupăritul de ieri și azi în județul Vaslui, în Revista: Apicultura, nr. 11, nov. 1972, An XXV, pp. 33–34 (dreapta).

Remus N. Begnescu. București (Imprimeria Statului), 1906. (22 × 15). 15 p. (II 7976)

6026. ~ Istoricul apiculturii în județul Vaslui și starea ei actuală. [de] Remus N. Begnescu. București (Imprimeria Statului), 1906. (23,5 × 16). 15 p. (II 3113) [46].

Detalii privind ISTORICUL APICULTURII ROMÂNE și personalitățile marcante din domeniul apiculturii, printre care se numără și Remus Begnescu împreună cu fiul său, DVM. PhD. Florin Begnescu,

sunt redate mai detaliat în următoarele lucrări care au fost comunicate și/sau publicate:

1. Curcă Dumitru, Ioana Cristina Andronie, V. Andronie – „From the History of the Romanian apiculture”, XXXVIIIth International Congress of the World Association for the History of Veterinary Medicine, September 11th–13th 2008, Engelberg–Switzerland, ABSTRACTS, p. 35–36; Proceedings, p. 150–155, CH ISBN: 978–3–033–01734–4;

2. Curcă Dumitru – „Din trecutul apiculturii românești”, Revista Română de Medicină Veterinară, vol. 19, nr. 2/2009, p.135–156, ISSN: 1220–3173;

3. Poncea-Andronescu B., Dumitru Curcă – „Loca americană la albinele melifere”, Revista Română de Medicină Veterinară, vol. 19, nr. 3/2009, p. 31–47, ISSN: 1220–3173;

4. Curcă Dumitru, Ioana Cristina Andronie, V. Andronie – „From the History of the Romanian Apiculture”, The 1st International Animal Health Science Conference, „The Beekeeping Conference”, November 5th, 2010, ACA, Băneasa-București. Abstracts, p.1, extenso pe format electronic CD;

5. Curcă Dumitru, I. C. Andronie, V. Andronie – „From the history of the Romanian apiculture”; Economics, Management and Financial Markets, 2011, Tom 6 (1), 1124;

6. Curcă Dumitru – „Istoricul apiculturii românești” prezentată la Casa Oamenilor de Știință (COȘ) în cadrul PROGRAMEI CURSULUI DE ÎNȚIERE ÎN ISTORIA ȘI FILOSOFIA ȘTIINȚEI ȘI TEHNICII a CRIFST, în ziua de 24 martie 2015.

7. Bogdan Poncea-Andronescu, Gabriela Chioveanu, Dumitru Curcă: „Bactericidal effect of some phytotherapeutic products against the etiologic agent of american foulbrood in honey bees, *PAENIBACILLUS LARVAE*”, The International Conference of the University of Agronomic Sciences and Veterinary Medicine of Bucharest. *Agriculture for Life, Life for Agriculture*, June 4–6, 2015, Bucharest-ROMANIA;

8. Curcă Dumitru – Conferința intitulată: „DIN ISTORIA APICULTURII ROMÂNE” ținută la Asociației Medicilor, Veterinarilor și Farmaciștilor Ofițeri în Rezervă (AMVFOR) „General doctor Carol Davila”, în Sala Cinematograf din cadrul Cercului Militar Național: pe 24 aprilie 2015;

9. Curcă Dumitru – conferința intitulată: „GENERALUL DOCTOR VETERINAR FLORIN BEGNESCU (1880–1949): OM DE ȘTIINȚĂ ȘI PUBLICIST” din 22 Iunie 2018, conține 158 slide-uri;

10. Curcă Dumitru – „Dr. Florin Begnescu (1880–1949) personalitate marcantă a medicinei veterinare, deschizător de drumuri pentru apicultura românească – o filă importantă în istoricul albinăritului”, ce a fost inclusă și prezentată în programul celui de-al XII-lea Congres Național de Apiterapie cu participare internațională (11–14 ctombrie 2019), organizat de Societatea Română de Apiterapie în parteneriat cu A.C.A./I.C.D. Apicultură/;

11. Curcă Dumitru – „File din istoria apiculturii românești de la origini până astăzi”, partea I-a; partea a II-a și partea a III-a, publicate în revista „Veterinaria” [47]:

„Veterinaria”, 2021, Anul XI, partea I-a, în numărul 41 (pp. 30–56);

„Veterinaria”, 2021, Anul XI, partea II-a, în numărul 42 (pp. 20–56);

„Veterinaria”, 2021, Anul XI, partea a III-a în numărul 43 (pp. 18–56).

Bunicul patern a lui Florin R. Begnescu, Nicolae Gh. Begnescu (n. 1824? – d. 1873?) s-a născut, se pare, în satul Buteni ce se află situat în depreșiunea Zarandului, pe malul Crisului Alb, la poalele Dealurilor Cuiedului, județul Arad. Satul Buteni este o localitate cu frumoase tradiții de luptă pentru libertate socială și națională, în toamna anului 1849, a trecut pe aici Nicolae Bălcescu, travestit în straie moțești, coborând din tabăra lui Avram Iancu, prin valea Crișului Alb, cu gândul de a părăsi Imperiul Habsburgic, fiind urmărit de autorități, intenție pe care o comunica printr-o scrisoare prietenului său Ion Ghica.

Nicolae Gh. Begnescu a fost inițial preot român ortodox, ulterior a devenit greco-catolic, a participat la acțiunile revoluționare pașoptiste din Transilvania, ca tribun în Legiunea XIII „Auraria Gemina”, fiind probabil autorul cântecului „Marșul lui Iancu”.

Nicolae Gh. Begnescu și-a pierdut ambii părinții, mai întâi mama mai apoi tatăl, copil fiind, începe școala sub îngrijirea episcopului de la Arad, apoi la Deva și la Blaj. În anul 1845? / 1847, după ce a terminat Seminarul Teologic din Arad, îl găsim în Abrud, învățător la școala de pe lângă biserica greco-orientală. Avea o voce frumoasă, cu înclinații muzicale de interpretare și componistică, în special cântece cu caracter religios. Cunoștea bine, în afara limbii materne, latina, maghiara, germana, franceza și sârba.

În orașul Abrud a continuat prietenia, începută cu ani în urmă, cu Avram Iancu, Ioan Buteanu (ambii avocați, de cel din urmă legându-l o frăție de cruce), Ion Mihai Andreica, preotul Simeon Balint, frații Nicolae și Ioan Corcheș, Clemente Aiudean, avocatul Petru Dobra, preotul și tribunul Nicolae Vlăduțiu, din Roșia Montană. Toți aceștia vor forma în anii

1848–1849, împreună cu alții, nucleul revoluționar al românilor ardeleni, uniți în jurul lui Avram Iancu, în luptele din Munții Apuseni, contra armatelor maghiare care acționau ca urmare a unei circulare emise de primul ministru al Ungariei, Bathyany, la 22 martie 1848, armate conduse de colonelul Emeric Hatvani și Ferenc Kemény.

În timpul evenimentelor revoluționare din anii 1848–1949, Nicolae Gh. Begnescu se căsătorise cu Ana Marcu, din familia Buta, fata „birăului” din Certege, localitate situată între Câmpeni, Abrud și Roșia Montană, județul Alba. După căsătorie a fost hirotonit preot. A fost inițial preot român ortodox, din anul 1852 până în anul 1860, când a trecut ulterior la greco-catolici (la uniți). A fost profesor la Seminarul de la Sibiu. După aceea a fost profesor și paroh, până la moarte, în 1873 [1].

În timpul revoluției a fost tribun în Legiunea XIII „Auraria Gemina”, condusă de prefectul Avram Iancu. Legiunea „Auraria Gemina” este una dintre cele cincisprezece legiuni românești organizate între 1848–1849, după modelul roman, pentru a lupta împotriva trupelor maghiare din Transilvania. Legiunea a XIII-a condusă de Avram Iancu, care avea pe atunci rangul de prefect, echivalent cu cel al unui general de armată. Legiunile erau puse sub comanda prefectilor și viceprefecților, ale centurionilor (căpitani, conduceau 100 oameni) și decurionilor (caporali, comandanți de pluton) din cele 15 legiuni ale armatei populare a românilor transilvăneni, denumită *Landsturm* de către austrieci. Prefectura de pe raza căreia erau recrutați luptătorii legiunii era pe atunci împărțită în două vice-prefecturi care, la rândul lor, erau împărțite fiecare în câte patru tribunale.

Avram Iancu a înființat Legiunea „Auraria Gemina” în Țara Moșilor, la 19 octombrie 1848, după ce a fost numit de către *Comitetul Român de Pacificațiune* de la Sibiu în rangul de „prefect”, iar Ioan Bălaș și Ioan Constantin Boeriu viceprefecți. Baza juridică a organizării acestui „Landsturm” românesc a fost constituită din punctul 10 al Petiției Naționale adoptate de Marea Adunare Națională de la Blaj din 3/15 mai 1848, care *cere înarmarea poporului sau gardă națională spre apărarea țării în lăuntru și din afară. Miliția română să-și aibă ofițerii săi români* [1, 20, 41].

Prefectul Avram Iancu era ajutat de viceprefecții Ioan Balaș, Simion Prodan, Ioan Constantin. În decembrie 1848 legiunea era alcătuită din 8 tribunale: Alba-Iulia, Presaca, Ampoița, Țelna, Cricău, Galda, Aiud, Rimetea și Măgina. Din păcate, caracterul creștin al oastei revoluționare a lui Avram Iancu a fost foarte puțin subliniat. Specificul creștin al armatei

lui Avram Iancu, fără deosebiri confesionale dintre ortodocși și greco-catolici/uniți, a fost unul predominant în perioada asediului Țării Moților, singura regiune controlată de români în integralitate între lunile noiembrie 1848 și august 1849 [1, 20].

La războiul revoluționar al ardelenilor, de apărare națională și libertate socială din 1848/1849 au participat și preoți greco-catolici alături de cei ortodocși, iar în Zarand, locul îndrăgit de Avram Iancu, au luptat: Preotul Ioan Faur din Juncul de Sus (Dumbrava de Sus) care a fost tribun luând parte la luptele de la Mihăileni și Buceș împotriva armatelor lui Hatvany și Kemeny; Preotul Marian David din Juncul de Jos (Dumbrava de Jos) care era viceprefect însărcinat cu strângerea alimentelor și transportarea lor la câmpul de luptă; Preotul Lupu Iov din Vaca (azi Crișan), care a stat în fruntea credincioșilor, dându-le îndrumări pentru apărarea satului lor împotriva atacului ce se pregătea.

Despre luptele românilor ardeleni, ale moților îndeosebi, din acei ani, s-au scris pagini glorioase în istoria neamului românesc, ne interesează însă cele care îl privesc în particular pe Nicolae Gh. Begnescu. Acesta a fost tribun în oastea moților, conducând un detașament de luptători/tribunal în *Legiunea „Auraria Gemina”* care era sub comanda directă a lui Avram Iancu. A luat parte la luptele de la *Abrud, Câmpeni, Baia de Criș, Aiud, Brad* etc.

A fost capturat de trupele maghiare ale maiorului Hatvani, când acestea au intrat prin surprindere în Abrud în timpul tratativelor de pace duse cu deputatul Ioan Dragoș. A scăpat din prizonierat fiind trimis de Hatvani cu o scrisoare la Avram Iancu.

Mulți preoți au fost nevoiți să se refugieze în sate de munte sau în Țara Românească, după ce Transilvania a fost ocupată de trupele lui Kossuth, comandate de generalul Bem (vezi: NAȚIUNEA, Serie nouă, Anul XIII, 23 octombrie 2023, Ionuț Țene: „Caracterul creștin al armatei naționale a lui Avram Iancu de la 1848/1849” [48]; Pr. Eugen Goia, „Contribuția Clerului Ortodox din Țara Moților în Revoluția din 1848–1849”, Daco-România, nr. 61, p.16).

La luptele din zona Abrud-Brad a participat ca tribun diaconul și învățătorul Nicolae Begnescu care a compus, probabil, melodia imnului revoluționar a lui Avram Iancu, adevăratul imn al Revoluției Române de la 1848/1849: „Astăzi cu bucurie românilor. veniți/ Pe Iancu în câmpie cu toții-l însoțiți”. (Cristina Opreșcu, Stela Mariana Checiu, Preoți români

în revoluția din Transilvania de la 1848, *Acta Mvsei Porolissensis*. XXII, 1998, Zalau, p. 136).

Dar, istoricii din domeniul muzicologiei nu au lămurit pe deplin cine este cu adevărat autorul cântecului „Marșul lui Iancu”, întrucât în „Scrierile lui Iraclie Porumbescu, part. I, Adunate și însoțite de o schiță biografică”, autor *Leonida Bodnărescu, Cernăuți 1898, editura Bodnărescu, 194 pag.*; apoi după 101 de ani, în anul 1999, Nina Cionca [2], precum și în articolul intitulat: *IRACLIE PORUMBESCU ÎN CORESPONDENȚĂ CU CONTEMPORANII SĂI (I)*, autor acad. Dimitrie Vatamaniuc, publicat în *ANALELE BUCOVINEI* (periodic științific semestrial al Institutului „Bucovina” al Academiei Române), ANUL XVI, 2/2009, pp. 535–550, se redă corespondența preotului și omului de cultură, a bucovineanului Iraclie Porumbescu (tatăl lui Ciprian Porumbescu) cu istoricul și arhivistul acad. Dimitre Onciul. Iraclie Porumbescu publică o *DARE DE SEAMĂ* în „Revista politică” din Suceava, în 15 august 1889 („Revista politică”, IV, nr. 1, 6/15 august 1889, pp. 9–10); publică poezia sa „Rugăciunea românului”, în: „Calendarul pentru anul comun 1890”, iar marșul lui Iancu intitulat „Lui Iancu”, este publicat în ziarul „Bucovina”, în anul 1850, cu text și muzică, compoziție personală, care circula în Bucovina și Transilvania.

Nicolae Gh. Begnescu este considerat de către unii autori, a fi părintele vestitului „Marș al lui Iancu”, cântec patriotic românesc, este o improvizație ce a apărut în timpul evenimentelor revoluționare din anul 1848. Cântecul a fost publicat pentru prima oară în forma în care îl cunoaștem azi, pe data de 12 decembrie 1849, de către George Barițiu, în propria sa revistă, apărută în 1838, intitulată „Gazeta Transilvania”, pe care a condus-o între anii 1868–1889. Iar despre melodia marșului s-a spus de către unii autori, că ar fi o pastişă după opera *Tancred* de Rossini, fapt infirmat de Liviu Leonte în prefața lucrării „OPERE”, din anul 1974. Cântecul, devenit aproape „imn național” al românilor ardeleni, a fost pus pe melodie, se pare, de către Nicolae Begnescu, tribun în Legiunea „Auraria Gemina”, condusă de însuși Avram Iancu. Cântecul a început să fie cântat chiar din primăvara anului 1848, cunoscând o excepțional de largă răspândire în arealul Munților Apuseni (Facsimil nr. 3).

Baternai (Bătrâneanu) Alesandru din Balda, cleric și jurist, tribun pe Câmpia, arestat în Bărâi și ȧsecutat la Clușu (apropo de Someșfalău) la 3 (15) Octomvre 1848.

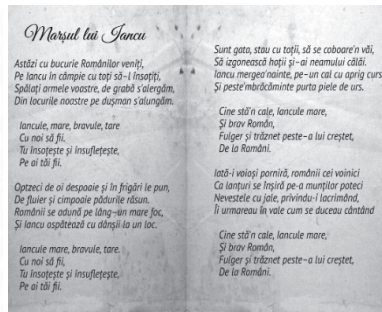
Begnescu Nicolae, tribun în pref. lui Iancu, cântăreț escelent, Tyrteul luptătorilor dela 1848, care prin cântecelale sale adeseorî înveselia și încurajalia la lupte pe soții săi de arme.

Bereleu Ioan din Valea-Lupșei, centurion în pref. lui Balint, a escelat în lupta dela Iara, la 14 Ianuarie 1849.

Facsimil nr. 3 – Scurtă caracterizare a tribunului Nicolae Gh. Begnescu (stânga), din GAZETA TRANSILVANIEI nr. 207, Anul LXII, Brașov, Duminică 19 Septembrie (1 Octombrie) 1899; articolul Legionarii de la 1848–9; Marșul lui Iancu, compus de Nicolae Begnescu, prelucrând o melodie din opera Tancred de Rossini și parafrăzând o poezie a lui Constantin Negruzzi (dreapta).

Dupa 1849, N. Begnescu a fost remarcat de Mitropolitul Andrei Șaguna și numit capelan, protopop onorific, la biserica arhiepiscopală și profesor de cânt la gimnaziul și Seminarul Teologic din Sibiu. În acea perioadă Nicolae Begnescu era considerat „cel mai renumit cântăreț din Transilvania, lui datorându-se transpunerea pe notele muzicii culte a multor cântări bisercești” (dr. Eusebiu R. Roșca: Monografia Institutului Seminarial Teologic-Pedagogic „Andreian”, 1911, Sibiu). Pe lângă faptul că, se cântă încă la diferite evenimente oficiale, cântecul mai are o istorie vie interesantă, și în zilele noastre, dar mai puțin cunoscută la nivel general [11]. Poporul din Țara Moților l-a iubit din toată inima pe Avram Iancu, dedicându-i o seamă de cântece ce au rămas peste timp în conștiința națională. Un astfel de cântec, poate cel mai cunoscut și mai îndrăgit, este Marșul lui Iancu, pe versuri adaptate în epocă după cele ale lui C. Negruzzi. (Marșul lui Iancu-Enciclopedia României-prima enciclopedie online despre România, enciclopediaromaniei.ro).

În articolul „Preoți români în revoluția din Transilvania de la 1848”, publicat de Oprescu Cristina și Checiu Stela-Mariana [17, 45], în revista Acta Mvsei Porolissensis (Zalău) ce are și o ANEXĂ (la pag. 145–157) intitulată: PREOȚI ROMÂNI DIN TRANSILVANIA PARTICIPANȚI LA REVOLUȚIA DIN 1848, unde sunt prezentați 225 de preoți; iar la pag. 146, poziția 13, este evidențiat succinct Nicolae Begnescu, astfel: *Diacon-învățător, devenit apoi profesor de cântări*

bisericești la Inst. Teologic din Sibiu, apoi preot la Câmpeni. Participă ca tribun la luptele de apărare ale munților Apuseni.

În urma unei dispute dintre Nicolae Begnescu cu un profesor de dogmatică și pastorală, protopop mai în vârstă, refuză mai multe posturi bisericești în Hațeg, la Venetia sau Pesta și primește de la Mitropolitul Sterca Suluțiu, cu aceleași titluri și distincții, să fie capelan al bisericii episcopale greco-catolice din Blaj, fiind și asesor consistorial, membru al consistoriului parohiei din Sâncel, de lângă Blaj. Nicolae Begnescu era de asemenea profesor de cânt la școli din Blaj. Cu toate acestea în anul 1855 cere și este numit paroh în Câmpeni. Revine apoi în anul 1864 la Blaj și primește parohia din Tiur, din apropierea Blajului.

În anul 1872 Nicolae Gh. Begnescu este membru al Asociațiunii Transilvane pentru Literatura și Cultura Poporului Român (ASTRA).

Nicolae Gh. Begnescu a murit în ziua de 8 februarie 1873 umare a unei îndelungate boli, la nici un an de la moartea prietenului său Avram Iancu, la 10 septembrie 1872.

Nicolae Gh. Begnescu și soția sa Ana au avut 5 copii, primul din ei Remus a murit la nici un an, ceilalți patru au fost următorii: Romulus N. Begnescu 1851–1889; Aneta N. Begnescu 1853–1933; Remus N. Begnescu 1857–1922; Eugenia N. Begnescu 1864–1926.

Pe strada Mărășești din Abrud, a funcționat între anii 1680 și 1918 Școala Primară Confesională, întreținută de biserică, în această școala a învățat Gheorghe Golda, alias Gheorghe Giurgiu – Crișan, conducător al rascoalei din 1784. Este de asemea o placă pe care scrie „Aici a fost învățător Nicolae Gh. Begnescu, tribunul care în 1848 a improvisat „Marșul lui Iancu”.

În cimitirul acestei biserici își dorm somnul de veci 40 martiri din 1848 în morminte necunoscute. Tot în acest cimitir se află și mormintele eroilor din al II-lea Război mondial. Aici odihnește profesorul Ioan Micu, fondatorul învățământului pedagogic din Abrud. Lăcașul de cult de rit ortodox poartă hramul Sfânta Treime [44].

Bibliografie:

- [1] Briscu Bogdan (2012), *Moșii și luptele lor la 1848–1849*, Editura Argonaut, Cluj-Napoca.

- [2] Cionca Nina (1999), *Scrisorile lui Iralie Porumbescu*, Editura Ars Docendi, 139 pag., București.
- [3] Constantinescu G. K., Moldoveanu Gh. (1945–1946), *Zootehnie specială: Apicultura*, după Cons. Dr. Fl. Begnescu, p. 348–426, București.
- [4] Curcă Dumitru, Andronie Ioana Cristina, Andronie V. (2008), „From the history of the Romanian apiculture”, XXXVIII International Congress of the World Association for the History of Veterinary Medicine, September 11th–13th Main topic „The man-animal-relationship from the antiquity until 20th century”, Proceedings ISBN 978–3–033–01734–4, p. 150–156, Engelberg Switzerland.
- [5] Curcă Dumitru, Ioana Cristina Andronie, Andronie V. (2010), „From the History of the Romanian Apiculture”, The 1st International Animal Health Science Conference, „The Beekeeping Conference”, November 4–5–6th, ACA, Băneasa-București. Abstracts, p.1, extenso pe CD, Internet. Proceedings of the 1st International Animal Health Science Conference: „The Beekeeping Conference”, November 4–5–6th, p. 9–17. Addleton Academic Publishers, New York, ISBN 978–1–935494–10–2.
- [6] Curcă Dumitru (2015), „Istoria apiculturii românești”, a IX–a editie a CURSULUI DE ÎNȚIERE ÎN ISTORIA ȘI FILOSOFIA ȘTIINȚEI ȘI TEHNICII, ACADEMIA ROMÂNĂ, Comitetul Român de Istoria și Filosofia Științei și Tehnicii (CRIFST), Marți 24.03.2015, 18⁰⁰–19⁴⁰; A.O.Ș.R. (Piața Lahovari nr. 9); Prezentare orală în PPs, curca_fiziopat@yahoo.com.
- [7] Curcă Dumitru (2015), „Din istoria apiculturii românești”, Asociația Medicilor și Farmaciștilor Ofițeri în Revervă din România (AMFOR), ședința din ziua de vineri 24 Aprilie, orele 10³⁰ la Cercul Militar Național, sala Cinematograf; Prezentare orală în PPs, curca_fiziopat@yahoo.com.
- [8] Curcă Dumitru (2018), „Generalul doctor veterinar Florin Begnescu (1880–1949): om de știință și publicist”, Asociația Medicilor și Farmaciștilor Ofițeri în Revervă din România (AMFOR), ședința din ziua de vineri 22 Iunie, orele 10³⁰ la Cercul Militar Național, sala Cinematograf; Prezentare orală în PPs, curca_fiziopat@yahoo.com.
- [9] Curcă Dumitru (2021), „File din istoria apiculturii românești – de la origini până astăzi (partea a I-a)”, în revista VETERINARIA, Anul XI, Nr. 41, Ianuarie-Martie, p. 30–56. PRINT ISSN 2247–4935 ISSN-L=ISSN 2247–4935 ONLINE ISSN 2284–6026 ISSN-L=2247–4935.
- [10] Curcă Dumitru (2021), „File din istoria apiculturii românești – de la origini până astăzi (partea a II-a)”, în revista VETERINARIA, Anul XI, Nr. 42, Aprilie-Iunie, p. 20–56. PRINT ISSN 2247–4935 ISSN-L=ISSN 2247–4935 ONLINE ISSN 2284–6026 ISSN-L=2247–4935.

- [11] Dudaș Florian (1998), *Avram Iancu în tradiția românilor*, ediția a II-a, Editura de Vest, Timișoara.
- [12] Foti Nicolae (1974), „Primele organizații apicole și apariția celor dintâi publicații în Banat și Transilvania”, Comunicare prezentată la deschiderea solemnă a celei de-a III-a Conferință a apicultorilor și Aniversarea centenarului primelor asociații apicole din România, 26 august, București, revista *Apicultura*, Anul XXVII, nr. 2-februarie, pag. 4–11.
- [13] Hristea L. Constantin (1979), „*STUPARITUL NOU*”, Ediția a II-a, Revizuită și completată, 495 pag., ACA, București.
- [14] Lupșan Valer Ioan (2001), *Introducere în istoricul apiculturii românești*. Editura EFI-ROM, 158 pag., Tg. Mureș.
- [15] Mârza Eugen (1979), „Din istoria cercetării științifice în apicultura românească. Indexul lucrărilor științifice publicate între anii 1937–1974”, I.C.P.A., *Anale*, vol. I, București.
- [16] Nistor I. Ion (1991), *Istoria Bucovinei*, Cultura materială p. 84–89, Editura Humanitas, București.
- [17] Oprescu Cristina, Checiu Stela-Mariana (1998), „Preoți români în revoluția din Transilvania de la 1848”, *Acta Mvsei Porolissensis* (Zalău), vol. XXII, pp.135–159, Zalău.
- [18] Paiu Costache (1974), „Apicultura în Moldova și Țara Românească cu primele lor asociații și publicații apicole”, Comunicare prezentată la deschiderea solemnă a celei de-a III-a Conferință a apicultorilor și Aniversarea centenarului primelor asociații apicole din România, 26 august, București, revista *Apicultura*, Anul XXVII, nr. 2-februarie, pag. 16–20.
- [19] Poncea-Andronescu B., Curcă Dumitru (2009), „Loca americană la albinele melifere”, *Revista Română de Medicină Veterinară*, Vol. 19, nr. 3/2009, p. 31–47, ISSN: 1220–3173, București.
- [20] Silviu Dragomir (1968), *Avram Iancu*, ediția a II-a, 367 pag., Editura Științifică, București.

Surse internet:

- [21] <https://old.biblacad.ro/bnr/brmautori.php?aut=b&page=540&limit=30>
- [22] <http://www.apiterapie.ro/soc-romana-de-apiterapie/congrese/congres-xii-sra/program/>
- [23] www.slideshare.net/.../din-istoria-apiculturii-romane-prezentare-de-d...
- [24] <http://www.lumeaapicola.com/slideshows;>
- [25] <http://www.slideshare.net/eurohonig/...-curc-si-colab>
- [27] [http://ro.wikipedia.org/wiki/Utilizator: Ion_Turnea;](http://ro.wikipedia.org/wiki/Utilizator:Ion_Turnea;)
- [28] <http://www.apiculturaionturnea.elzumina.ro/cap-3.html>

- [29] <http://www.sfatulbatranilor.ro/threads/9912-Lucruri-care-alcatuiesc-BAZA-Apiculturii>
- [30] <https://www.slideshare.net/eurohonig/din-istoria-apiculturii-romane-prezentare-de-dumitru-curc-si-colab>
- [31] <https://dokumen.tips/business/din-istoria-apiculturii-romane-prezentare-de-prof-dr-dumitru-curca-si-colab.html?page=1>
- [32] [https://no.pinterest.com/pin/from-the-history-of-the-romanian-apiculture-dumitru-curc1-ioana-cristina-andronie2-viorel-andronie2-1-facultyof623044929670521601/?amp_client_id=CLIENT_ID\(&mweb_unauth_id=%7B%7Bdefault.session%7D%7D&simplified=true;](https://no.pinterest.com/pin/from-the-history-of-the-romanian-apiculture-dumitru-curc1-ioana-cristina-andronie2-viorel-andronie2-1-facultyof623044929670521601/?amp_client_id=CLIENT_ID(&mweb_unauth_id=%7B%7Bdefault.session%7D%7D&simplified=true;)
- [33] <http://www.lumeaapicola.com/slideshows;>
- [34] [https://www.biostupinarono.ro/:](https://www.biostupinarono.ro/)
- [35] <https://www.art-emis.ro/stiinta/simbologia-culturala-si-autoorganizarea-inteligenta-la-albine-2;>
- [36] <http://www.sfatulbatranilor.ro/threads/9912-Lucruri-care-alcatuiesc-BAZA-Apiculturii;>
- [37] https://www.academia.edu/27610569/Albinaritul_intre_pasiune_si_afacere;
- [38] <http://www.lumeaapicola.com/slideshows;>
- [39] <http://www.slideshare.net/eurohonig/...-curc-si-colab;>
- [40] www.slideshare.net, Din istoria apiculturii române, prezentare de prof. dr. Dumitru Curcă și colaborat. 66;
- [41] https://ro.wikipedia.org/wiki/Ioan_Lupa%C8%99
- [42] [http://www.apiculturaionturnea.elzumina.ro/cap-3.html;](http://www.apiculturaionturnea.elzumina.ro/cap-3.html)
- [43] <http://www.sfatulbatranilor.ro/threads/9912-Lucruri-care-alcatuiesc-BAZA-Apiculturii>
- [44] https://ro.wikipedia.org/wiki/Biserici_din_Abrud
- [45] www.muzeuzalau.ro / www.cimec.ro
- [46] <https://old.biblacad.ro/bnr/brmautori.php?aut=b&page=540&limit=30>
- [47] <https://www.edu-veterinar.ro/publicatii/veterinaria/>
- [48] <https://ziarulnatiunea.ro/2023/10/23/caracterul-crestin-al-armatei-nationale-a-lui-avram-iancu-de-la-1848-1849/>